

SEXUOLOGIE vol. 1946

eDen X
Orthonormální měsíčník

OBSAH:

- **SEXUOLOGIE 1946, ČÁST 1 - ONANIE, HNUSNÉ SEBEPRZNĚNÍ** strana 03
Sonda do sexuologie našich předků a jejich postojů k pohlavnímu životu byla poplatná tehdejší morálce před sexuální revolucí; skvostné postoje zanícených odborníků ani dnes nenechávají nikoho chladným ..
- **SEXUOLOGIE 1946, ČÁST 2 - ÚCHYLNOSTI A ZVRÁCENOSTI PROTI PŘÍRODĚ** strana 08
Poučné názory vyjádřené v postojích dobových odborníků k otázkám výskytu homosexuality, fetišismu, nekrofilie, rozkoše z bolesti a jiných jak výše uvedeno "úchylností a zvráceností proti přírodě"
- **SEXUOLOGIE 1946, ČÁST 3 - O KASTRÁTECH, STUDU A CUDNOSTI** strana 13
Další pokračování tentokrát přinese dobové názory tehdejších učenců vyjadřujících se ke žhavým tématům pohlavnosti jako jsou kastrace, stud, cudnost, ale i k mučivé tísni související se zničující činností vajec s vnitřními vyloučeninami a pochopitelně nechybí ani opětovná doporučení stran úplné pohlavní zdrženlivosti.
- **SEXUOLOGIE 1946, ČÁST 4 - O SKUTEČNÝCH KOŘENECH TRADIČNÍHO SVAZKU MANŽELSKÉHO / SEXUÁLNÍ ŽIVOT STARÝCH SLOVANŮ** strana 18
Věděli jste, že posláním manželství je doživotní spolčení obdařené hojností nadpřirozených milostí určené výhradně k plození potomstva pod ochranou společnosti, kdy bezbožné pohlavní rozkošnictví nevedoucí k plození či dokonce volnou lásku trestá příroda hanebnou smrtí ? Ne ? Tak to si musíte doplnit své znalosti ..
- **SEXUOLOGIE 1946, ČÁST 5 - O VÍTĚZSTVÍ KŘESŤANSTVÍ NAD PROSTITUCÍ A MRAVNÍM ÚPADKEM SPOLEČNOSTI** strana 33
Prostituce (pudicitia prostituta sive prostitutio) je prastarou hanbou lidského rodu. Její forma se v rozličných časech měnila, zlo však v podstatě zůstalo a uchovalo se do dnešních časů ...

Poděkování

Rád bych touto cestou vyjádřil poděkování [Jirkovi Wojnarovi](#), který s ohledem na zaměření eDen-X (a s vědomím, že takto hodnotný materiál nenecháme ležet ladem) poskytl zdrojové texty publikace "Sexuologie 1946" ve slovenském jazyce, z nichž tato 5 dílná série článků čerpá - díky, vole :o)). Celé mini dílo by nemohlo být kompletní, kdyby mě ten, jenž pojídá děti (thanx Childeater) nenechal na brilantní pojednání o sexualitě Starých Slovanů, které je součástí části 4. Některé fragmenty fotodokumentace pochází z trojdílné publikace "Světové dějiny sexuality" (Morus - Richard Lewinsohn) vydané původně roku 1956 pod originálním názvem "Eine Weltgeschichte der Sexualität".

SEXUOLOGIE 1946, ČÁST 1 - ONANIE, HNUSNÉ SEBEPRZNĚNÍ

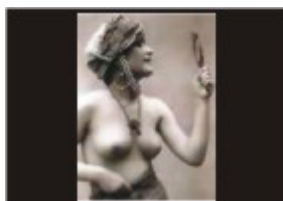
Sonda do sexuologie našich předků a jejich postojů k pohlavnímu životu byla poplatná tehdejší morálce před sexuální revolucí; skvostné postoje zanícených odborníků ani dnes nenechávají nikoho chladným ..

Slovo úvodem

Zkoumání lidské sexuality provází celou historii lidstva jako červená linka. Do výkladů se promítá duch doby a přístup samotných osvěcovaných lékařů, kteří mnohdy celou vahou své osobnosti šířili tmářství a vytvářeli překážky přirozenému rozvoji - stejně jako to ostatně domýšlivě činí mnozí i dnes, a to v souladu s definicí Ladislava Klímy o činnostech tzv. [žebračské vědy](#). Morální imperativ zaměřený na mravnost, cudnost a podobné postoje vyžadované tehdejší společností vyloudí v dnešní době nejeden úsměv. Posudte sami, kterak se asi žilo těm mladým v poválečné době začátkem druhé poloviny 20. století pod bičem kazatelů morálky. Osobně mi přijde, že z textu mimo jiné vyplývá marnost snah postavit mimo nepsané zákony lidskou přirozenost a sexualitu. Místy text připomíná formou středověký spis kladivo na čarodějnice, ale zdvižený ukazovák lékařů okořeněný odkazy na latinské názvy popisovaných věcí je namířen nejen proti bezvěrcům a odmítačům víry v Ježíše Krista, nýbrž proti všem, kdo volí jiný životní postoj, než je pohlavní zdrženlivost :o).

A teď se vrátíme zpět o 52 let ...

Onanie - hnusné sebeprznění (mastirbatio) je nejrozšířenější pohlavní zlo. Člověk sám si dráždí svoje pohlaví až na vrchol pohlavní rozkoše (orgasmus), nejčastěji rukou (masturbatio manustupratio) nebo i jinými předměty nebo i rozkošnickými pocity a představami.

Vznik tohoto zla je různý. Nezřídka mu podléhají již děti v útlém věku. Nečistota v samotných pohlavích nebo v jejich blízkosti, kožní vyrážky, u děvčat i hlísty (oxyuris) zaviňují svrbění, takže dítě se tře a škrábe, což mu, pravda, zmenšuje svrbění, ale současně i dráždí pohlaví a vzbuzuje v něm zvláštní slast. To ho svádí, aby pokračovalo a žene ho až do konce, čili vrcholu - k ukojení pohlavní rozkoše. To se potom opakuje i bez potřeby, bez příčiny, a tak vzniká hnusný zlozvyk. Důvod pro rozdráždění pohlavních ústrojí poskytují dětské hry, nepřiměřené oblečení, ležení na zádech v teplé měkké posteli, přeplněný močový měchýř nebo zácpa.

V pozdějším věku si děti rády ukazují a ohmatávají pohlaví. Nezřídka se stává, že dítě ukazuje jinému hnusné sebeprznění (onanii). Takové pohoršování je velmi časté na školách, ve výchovných ústavech, mezi dětmi sedláků na pastvě apod. Jeden takový darebáček zkazí obyčejně celou společnost. Ještě horší je to v době pohlavního dospívání, které samo o sobě probouzí pohlavní citlivost, zejména u rozmazlovaných dětí. Kromě přímého pohoršování působí na mladé lidi velmi zhoubně i každodenní pozorování bezuzdného života. Mnoho sezení ve škole a v mnohých dílnách, přeplněné ložnice, dále pohlavností přesycené ovzduší, které se vtíravě vypařuje z literatury, umění, divadla či kina změkčuje fantazii mládeže a to všechno neustále dráždí

pohlavnost a svádí ji k nepřiměřenému a nepřirozenému ukájení. Dokonce i do sportu se vtírá rozkošnictví pod maskou zdraví - s nesmyslným pěstováním nahoty. Nejen koupaliště a hřiště, ale i veřejné cesty a horské chodníčky už dýchají hnilobnou smyslností.

U dozrávajících lidí onanování povoluje, protože se mnozí lidé sami přesvědčují o nesmyslnosti svého hnusného počínání. V tom věku končí těžký boj mezi rozhořelým pudem a rostoucím rozumem, který se u mnohých mladíků a dívek vítězně uplatňuje nad pohlavní rozkoší. U slabochů se však tento boj vleče nerozhodnutý až do věku dospělosti i déle, u některých dokonce přes věk zralosti až do roků stáří, které je u nich vlastně dobou předčasně vyčerpanosti. Odpovědní a dospělí lidé žijí především pro své životní povolání, svoje pohlavní potřeby usměrňují jako méně důležité životní požadavky na manželský život. Možná mladická poblouznění se u odpovědných lidí ztrácejí bez zlých následků pro osobní a manželský život.

Onanie pro svou všeobecnou rozšířenost mezi dětmi a mladými lidmi představuje velmi důležitou výchovnou, mravnou a zdravotní otázku. Protože posuzujeme jevy pohlavního života především ze zdravotních hledisek, zdůrazníme lékařské stanovisko i při této úchylnosti, které je odlišné od všeobecného mínění, jež je přepjaté a pokřivené. Nejvíce chyb se dělá při posuzování zdravotních důsledků onanie. Nesprávný náhled je vždy škodlivý. Jestliže člověk, který se dostal do tohoto vykojení možná nešťastně a sám, obtížně posuzuje jeho a svojí zvrhlost, slýchá ještě od učených lékařů, jaké hrůzy hrozí jeho zdraví, poklesne v něm ještě i ta malá odvaha, které od přírody neměl mnoho a dost. Právě ta malomyslnost mu znemožňuje úspěšný boj proti zlu. Chudák zůstává ubohou hračkou své nízké náruživosti.

Pravda léčí a zachraňuje. Pravda o onanii je však taková, že jí zaviněné zdravotní poruchy jsou napravitelné a vyléčitelné, a to tím snáze a dokonaleji, čím dříve se zanechá nepěkných zlovyků. Zdravotní škoda onanie spočívá zejména ve velké dráždivosti celého pohlavního organismu, pohlavními údy počínaje až po vegetativní a citové nervstvo konče. Každé bezvýznamné podráždění, nechtě je už kdekoliv, probouzí pohlaví a s ním celé tělo. Lehkým a častým drážděním se oslabuje pevnost pohlaví a těla a dříve či později se projeví předčasná unavenost a celková vyčerpanost, která značně oslabuje životní sílu. K nervové vyčerpanosti se přidružuje i duševní sklíčenost, které znechucují takovému člověku každou radost.

Škody na zdraví způsobované látkami, které se při vrcholu pohlavního napětí vylučují, jsou o mnoho menší, než se všeobecně soudí. U žen je sliznatý výměšek ze sliznice dělohy a velkých žláz v ohanbí bílý výtok, který neobsahuje zárodky. Když se dráždění pohlavních orgánů vícekrát obnovuje, zůstává pohlaví v rozdrážděném stavu, který je podobný jakémusi zápalu a který se projevuje neustálým bílým výtokem, častěji i

poruchami v periodě, která bývá citlivější, bolestivá nebo velká a dlouho trvající. U nezralých chlapců obsahují látky, které se při onanii vylučují, výměšky předstojné žlázy a jiných pomocných žláz v podobě slizu. U pohlavně dospívajících mladíků a zralých mužů se však ztrácí obsah semene z vajec. Předčasné a zveličované dráždění pohlaví je u mužů značně škodlivější, než u žen. Ztrácejí se tím plodonosné látky a zužitkovává se tím jemné pohlavní zařízení až do opotřebování. Semenné buňky v semeni se svou strukturou podobají nervovým buňkám. Možná je ztráta těchto drahocenných látek též v nějaké spojitosti s oslabováním mozkových center. Porucha pohlaví se projevuje v čím dál slabším napětí údu a v častých výlevech semen a pohlavního slizu, což se stává i mimovolně, bez pohlavní rozkoše, ba se pojí i s hnusem.

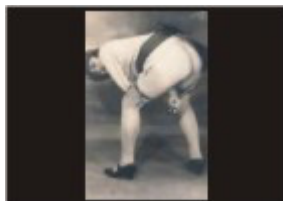

Při delším zneužívání pohlavních ústrojí u obou pohlaví nastává bolestivá rozdrážděnost a skutečná neschopnost pro vedení normálního pohlavního života. Onanující ženy se stávají necitlivými a přímo chladnými při pohlavním styku (frigiditas sexualis), mužové jsou zase postiženi pohlavní neschopností (impotentia coeundi), která vzniká ochabnutím pohlavního údu a vrhnutím semen před stykem (ejaculatio praecox). U obou pohlaví se projevuje čím dál tím víc celková nervová nevyrovnanost (neurasthenia), pro kterou jsou charakteristické plachost, nepokoj, unavenost, roztržitost, nevlídnost a samotářství. Odtud pochází i jméno hříchu - neřest samoty (vitium solitudinis). Tělesných znaků charakteristických pro onanii, jak se domnívají někteří domyšliví znalci života, trvalých a určitých není.

Nervová nevyrovnanost mladých lidí je skutečně nejčastěji pohlavního původu, pravda, ne vždy a v každém případě. Může být i jiného původu. Je třeba vzít v úvahu, že nervová slaboši snáze podlehnou onanii a hůře se jí zbavují, než nervově pevní a silní mládenci a dívky. Do království zbytečného strachu spadají podle starší zdravotně populární literatury i rozšířené myšlenky a tvrzení o trvalých a nenapravitelných zdravotních škodách způsobovaných onanií. Zamezovat vzniku onanie, což je nepřiměřeně lehčí, než ji léčit a od ní odvykat, je důležitou úlohou rodičů a vychovatelů. Je třeba však začít u dětí v nejútlejším věku a končit jen u dospělých. Velmi často se zanedbává zdravotní otázka této povinnosti. Dítě je třeba navyknout na čistotu pohlavního ústrojí. Dítě nemá ležet na břiše, protože v této poloze se hromadí mnoho krve v pánvi a míše, kde jsou nervová střediska pohlavních ústrojí. Zdravé dítě se ve spánku velmi často obrátí. Stává se, že dítě často a dlouho leží na zádech. Tehdy je třeba mu do noční košile uprostřed zad zašít ořech nebo kámen. Svrbí-li něco dítě, je třeba to ihned přerušit. Ložní prádlo a šaty mají být tak volné, aby v klidu netalčily a při pohybu netřely pohlavní ústrojí. Zejména je třeba dávat pozor na dětské hry.

V pozdějším školním věku je nebezpečí svádění větší, protože se potkávají děti rozličné jakosti, výchovy a povah. Jedno jediné shnilé jablko nakazí sto zdravých. Sto zdravých však nezachrání shnilé jablko od hnily. Dozor má být důsledný, v každém případě je třeba zacházet jinak s nevinnými a zkaženými dětmi, u nichž je třeba vyloučit, aby mohly kazit druhé a vystříhat je, aby opustily hnusný zlovyk. Zkaženému dítěti je třeba znemožnit zneužívání sebe samého a přiměřeně vážně ho zaměstnat, aby se nestíhalo oddávat zlovyku, posilňovat ho hlavně vodou, která

nejlépe tiší pohlavní rozdrážděnost. Jakmile začne dítě pátrat po tom, jak přišlo na svět, je dobré ho postupně poučit na příkladech z přírody - nejdříve z rostlinné říše, poté i na příkladu zvířat. Je ale nutné všude dítě chránit, aby se nezkazilo falešnými a špinavými představami o pohlavním životě, jaké mu poskytuje mravně upadající nová doba.

V následujícím období dospívání je zlo onanie nejrozšířenější a jde ruku v ruce s dozrávajícím pohlavím. V hustě obydlených krajích, městech, dopravních a dělnických střediscích, kde žijí lidé v odcizení se přírodě, je tato hnusoba podle odborníků skoro všeobecná. Většina mladých lidí se však zbavuje zlozvyku sama, tak řečeno z vlastní vůle, když se u nich začne uplatňovat rozum a zjistí nesmyslnost a hanebnost zneužívání vlastního těla. Rozhodující význam v tomto zápase nabudou všeobecné, mravné a náboženské popudy. V mladých lidech je třeba vzbuzovat hrdost, aby se jako lidé osvobodili od otroctví hnusné pohlavní rozkoše a aby byli sami nad sebou páni. Při působení na mnoho slabochů se doporučuje vzbuzovat hnus tím, že se jim připomínají hanebné obrázky ze zvířinců, kde opice zabíjejí svou zajateckou nudu právě takovým hanebným obcováním.

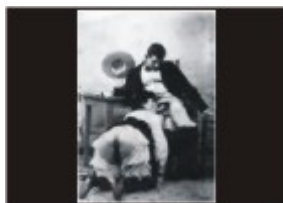
Mnoho mladíků a dívek ze sebe ale jaksí nemůže setřást strasti této nízké náruživosti. Většinou to jsou jen líní, rozmazlení lidé, kterým smrdí opravdová práce duševní i tělesná. Takové lidi je třeba zaměstnat prací, která vyžaduje celé duševní i tělesné úsilí a je skutečnou přípravou pro životní povolání. Mnohému rozmazlenci je přísná vojenská služba záchranou. Už i ze zdravotních důvodů je v tomto věku potřebná co nejjednodušší strava, která má být rostlinná a mléčná a nemá obsahovat ve velké míře maso, vejce a silnější koření a podobná dráždiva. Postel nemá být ani tvrdá ani měkká, oblečení má být jednoduché a důstojné, stálá čistota těla bez směšného zkrášlování a parádění je samozřejmostí.

Koncem mládí a začátkem zralého věku se onanie u většiny zdravých lidí vytrácí. Mladického poblouznění se nemohou zbavit jen slaboši, velké děti, kteří jsou jinak překážkou sobě i jiným. Zřídkaější je onanie, která je důsledkem nevyhnutelné pohlavní zdrženlivosti například u námořníků, vězňů a lidí v podobné situaci. Někteří dospělí lidé se nezneužívají pro rozkoš, ale pro předsudek, že dospělý člověk se musí pohlavně vyžít ze zdravotních příčin a když normální obcování není možné, zdá se jim onanie odporným, ale nevyhnutelným zlem, aby tím zamezili větším škodám způsobeným zdrženlivostí. Taková nesprávná domněnka je žel bohu mezi polovzdělanci, ba i mezi vzdělanci dost rozšířená, protože je možno se o ní dočíst ve spisech mnohých lékařů a vychovatelů, kteří chtějí být rádci a tvrdí, že mírná či příležitostná onanie je lepší a méně nebezpečná, než pohlavní styk hrozící nákazou nebo jinými nepříjemnostmi. Tato myšlenka je ovšem veskrze planá a nesprávná, neboť nerespektuje biologické skutečnosti, že totiž nepříjemné pohlavní napětí se

samo uvolňuje přirozeným a neškodným způsobem, a to u mužů nočními polucemi a u žen při periodě.

U starších lidí, u kterých se nashromáždí tělesné a duševní deprese, je zase onanie častější. Ženy se onanií pokoušejí mírnit mučivé svrbění a muži si zase ulehčují těžké močení. Jsou to nejčastěji nemocní lidé, kteří ztratili rozum, oslabila se jim vůle a potřebují jako děti starostlivou péči a lékařskou pomoc.

Vzájemná onanie je (masturbatio mutua) je po všech stránkách horší zvráceností, než obyčejná neřest - samota. Při tomto poblouznění si ukájí pohlavní rozkoš muž s mužem, žena s ženou a dosahují vrcholu pohlavní rozkoše tak, že jeden dráždí pohlaví jiného nebo svoje si dá dráždit a nebo se zneužívají vzájemně. Dítě nebo nekritický mladík se stávají obětí zkaženého, obyčejně staršího svůdce nebo svůdkyně, kteří si nevybírají v prostředcích, jak dosáhnout svého cíle. Člověk zdravé přirozenosti se brzy vytrhne z hnusného jařmu, protože už přirozená hanbivost ho od hanebného svůdce a jeho ošklivého hnusného počínání odvrátí. U dorůstajících mladíků a děvčat nebo mužů a žen je vzájemná onanie znakem ani ne tak mravní zvrhlosti jako nervově - duševní zvrácenosti, která je obyčejně zděděná, někdy však i získaná.

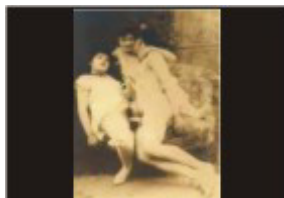
aleff, 13.04. 2008

SEXUOLOGIE 1946, ČÁST 2 - ÚCHYLNOSTI A ZVRÁCENOSTI PROTI PŘÍRODĚ

Poučné názory vyjádřené v postojích dobových odborníků k otázkám výskytu homosexuality, fetišismu, nekrofilie, rozkoše z bolesti a jiných jak výše uvedeno "úchylností a zvráceností proti přírodě"

Matka příroda je velmi přející. Vůči svým věrným dětem, které jejím účelům oddaně slouží, není skoupá na dary v podobě zdraví a životní radosti, avšak surová a neúprosně skoupá je vůči těm, kteří jí chtějí oklamat náhražkami a vymykají se z její služby. Příroda trestá rozkošnické hlupáky chorobami a trpkým životem.

Celý život novodobého vzdělance je přesycený pohlavností. Od dětských let žije nepřetržitě v pohlavně dráždivém ovzduší. Nejhuře se rozrůstá oplzlá hanebnost ve všech odvětvích výtvarného umění a krásné literatury. Mnohým modernistům zdá se být umění, které neprobouzí nízké pohlavní pudy, bez hodnoty. Všeobecné pohlavní rozkošnictví nesevdomitě chytrácky využívají mnozí literární a umělečtí barbaři, kteří vzbuzují nízké pohlavní pudy svými uměleckými výtvary, po nichž prahne svět omezenců.

V pohlavním životě nespočetné jsou úchylnosti a zvrácenosti. Nesmírný je počet skutečných takových případů u všech stavů a u obou pohlaví. Pohlavní bezuzdnost podle mínění znalců světových dějin nikdy nebyla tak všeobecně rozšířená a tak hluboce zažraná do lidské společnosti jako dnes, v období velkého rozmachu osvěty a téměř pohádkového ovládnutí přírodních sil. Z vnějšího pohledu je pokrok vzdělaného lidstva opravdu skvělý, uvnitř však všude, kde civilizace a kultura hmotná a nebo duchovní je v širším rozsahu, nastal strašný rozklad společnosti a mravní rozpad jednotlivce.

Charakteristické pro homosexuální zvrácence je jejich podivné chování již v čase pohlavního dospívání. Mužský zvrácenec se vyhýbá ženské společnosti, podceňuje své vrstevnice, avšak usiluje se celou svou silou čím dál víc podobat se ženám v chování, mluvení, každodenním konání, ba i v oblékání. Je velmi marnomyslný a jako nějaká žena pokouší se uplatňovat mezi svými vrstevníky svou ženskost. Homosexuální žena si nepřeje mužskou společnost a snaží se napodobovat mužské vrstevníky ve všech přirozených přednostech a nedostacích a pyšní se svou mužností mezi vrstevnicemi. Na tomto základě se vyvíjejí důvěrné poměry mezi zvrácenými a normálními muži, poměry, které přesahují meze skutečného přátelství. Ze začátku je takový poměr, i když je v něm pohlavnost více méně zřejmá, ve všeobecnosti čistě duchovní, později se však homosexuální zvrácenost projeví v nepřirozených skutcích, hrozných hanebnostech. Mužům pohlavně zvráceným (*uranismus*) ženské pohlaví nahrazuje nejčastěji konečník, někdy ústa anebo podpaží, homosexuálním ženám (*tribatismus*, *sapphismus*, *amor lesbieus*) zase prsty, ruka, stehno anebo jazyk (*cunlingus*).

Někteří homosexuálně zvrácení lidé mají při styku aktivní úlohu, jiní zas pasivní. Mladší si vybírají za druhy pro svou rozkoš vrstevníky nebo vrstevnice svého věku, starší však hledají oběti mezi dětmi a nedospělými. Ve velkých městech mají taková místa, kde se scházejí, svoje hostince a kavárny, pořádají též zábavy a výlety. Někdy se stává, že si vydržují i nemravné domy, kde jsou muži mužům a ženy ženám za peníze k dispozici a na výběr. Ve všech kulturních státech s křesťanskou minulostí je tato zvrácenost zakázaná a trestná. Zdravé myšlení a přirozená mravnost však místy natolik upadly ve smrtelném močále novodobého chápání života, že tito zvrázcenci se organizují a veřejně žádají, aby se svobodně a bez trestu mohli vyžívat ve svých nízkých zvrácených pudech, ba dokonce, aby veřejně mohli vstupovat do jakéhosi manželství muž s mužem a žena s ženou!

Blud už je takový, že i učení mužové, kteří si nárokují být váženými, při takových úžasných požadavcích kývají hlavou jaksí více souhlasně ve strachu, aby je drzý zvrácený svět neprohlásil za zkostnatělé pomatence. Tak získává choroba na kořeni lidstva, když ne ochranu, tak zřejmě aspoň se upřednostňuje. Choroba má mít to samé právo jako zdraví?! Otázkou je, jak si má počínat vážený a důstojný člověk, který bez viny se dostal do takové mučivé slepé uličky? Kdo žene se tím bezcílným směrem vpřed, roznemůže si hlavu i pohlavní údy, protože z tohoto směru není východiska. Už od přírody ani nemůže být. Co tedy?

Dvě záchranné možnosti jsou na výběr, a to podle toho, kdo je jaké povahy. Kdo má pasivní povahu, nechť zůstane dobrovolně ve slepé uličce a zřekne se každého styku; kdo aktivní, nechť se obrátí k rozumnému, přirozenému východisku. Pasivní úloha při této těžké životní otázce není ponižující, ani zahanbující jak by se zdálo povrchnímu znalci života. Vždyť již staří mudrci v sebepřemáhání poznali nejtěžší vítězství a nespočetní umělci života všech dob hledali osobní štěstí v odříkání a zřekli se všech i dovolených požitků. Takové sebepřemáhání má však z hlediska pohlavnosti i jiný, podvědomý nebo vědomý cíl: lepší část člověka, totiž jeho duchovnost, zbaví se hmotné připoutanosti a sobecká, pro cíle přírody určená životní síla se usměrní a použije pro vyšší, nesobecké cíle. Jeden vynikající filosof (zřejmě původní reinkarnace JUDr. PHDr. Mgr. et Mgr. Henryka Laholy - viz. redakční poznámka na závěr) takto úmyslně potlačil všechny své životní potřeby na nejskromnější míru, s jakou se uspokojují jen chudáci. Učinil tak ve stravě, oblékání, bydlení a všech podobných potřebách.

Takový trpný způsob není vhod každé povaze, někdo možná touží po aktivním plném životě? Správně! V tom případě záchrana tkví ve změně usměrnění jeho nepřirozené povahy. A je vůbec takové přeorientování možné? Pro slabochy, kteří se bojí námahy a boje, jistě je nemožné, ale pro vytrvalce a lidi silné vůle nikoliv. Jsi nemocný, to je skutečnost, ale žij, dělej a konej tak jako bys byl zdravý. Skutečný tvůj život je ubohý, nehodný pravého života, proto vytvoř si vlastní divadlo a pěstuj radostné a pěkné hry, v kterých, pravdaže, ty jsi hlavním hrdinou. Hraj svoji úlohu vážně a starostlivě, aby si byl se svým komediantstvím čím dál, tím víc spokojený. Po nějakém čase (takové duševní cvičení si žádá měsíce až roky) těžko budeš moct oddělit komedii a život a tehdy, když se svojí zvrácenosti zasměješ jako prázdnému strašákovi, budeš zdravý člověk, se zdravou a přirozenou povahou a sám nad sebou

se budeš radovat, protože tvoje zdraví bude plodem tvého vlastního úsilí!

To není prázdné tlachání, to nejsou utěšující obrazy jako fata morgána. Změna a převýchova duševní stránky člověka od základu je psychologickou skutečností, kterou zdůrazňují a prakticky využívají věcní Američané. Tuto skutečnost vyjadřuje i lidová moudrost: "zvyk je druhá přirozenost, zvyk je železná košile, jedením dostaneš chuť".

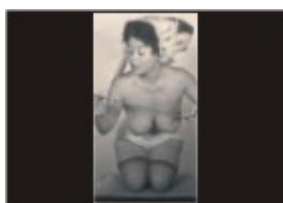
Ostatní pohlavní úchylnosti vzpomeneme pouze pro úplnost a krátce, neboť jsou zřídkavé a je zřejmé i jejich nepřirozenost.

Pohlavní zvrácenost se zvířaty (*bestialitas*) je možné pozorovat u duševně zaostalých sedláků, kteří zneužívají kozy, ovce, slepice, husy, někdy i domácí zvířata. Ve městech se vyskytuje u paniček - žen, které mají psy a upotřebí jich na ukájení své smyslné rozkoše. Pohlavní zneužití mrtvol (*necrophilia*) vyskytuje se již celkem výjimečně, hřeší naň duševně rozvrácení lidé a pravdaže, i příležitostí naň bývá málo.

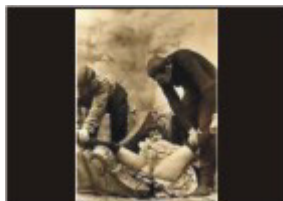

V literatuře najde se několik případů, kdy zvrácení lidé pohlavně se ukájejí na sochách. Do této skupiny pohlavních zvráceností patří i fetišismus. Jsou lidé, pohlavní pud kterých dráždí ne živí lidé jako takoví, ale části jejich těla jako ruce, nohy, prsty, nehty, vlasy, ba i mrtvé předměty jako boty, rukavice, části spodního prádla a šatů. Fetišisti ukájejí svou pohlavní rozkoš s věcmi, které jsou jejich fetišem. Když dříve odchytili takové zvrácenec, našli u nich doma celé sbírky ženských copů, děvčatům násilně nebo z prostopášnosti odstříhnutých a s nimi prováděli zvrácení své hanebnosti. Dnes zjevují se zloději plavek, punčošek, pásků a jiných okrasných částí oblečení, které si zvrácenec přivlastňují ne ze zlodějské vášně, ale protože touží pouze ukojit svou pohlavní rozkoš. V životě nacházíme dost případů takzvaného skrývaného fetišismu. Setkáváme se s ním i v poesii v jakési neuvědomělé formě a projevuje se obyčejně jako nepochopitelné podivínství v tom či onom směru.

Ve spojení proti-přírodními zvrácenostmi se ještě obvykle uvádí ukájení pohlavní rozkoše způsobováním bolesti nebo trpením bolesti (*algolagnia*). První výstřednost nazýváme sadismus, druhou masochismus. Říká se, že sadismus a masochismus nejsou tak ojedinělými výstřednostmi. Rozkošnice ve velkých městech jsou prý vystrojené pruty, biči a jinými mučícími potřebami pro hosty, kterými vyvolené ženy

bijí nebo se bít od nich nechávají. Sadismus je nebezpečný, u šílených lidí se stupňuje až po zvířecí krvelačnost a vraždění z rozkoše. O vrazích vraždících kvůli pohlavní naruživosti se lze často dočíst příšernosti jako rozparování břicha a podobně. Známé jsou i ženy tohoto druhu, které daly zavraždit své vyvolené milence.

V této smutné kapitole musíme ještě připomenout zjevy, které jsou jakousi odnoží sadismu nebo masochismu. Ve školách, výchovných ústavech, vojenských jednotkách a méně častěji v rodinách se stává, že nadřizené osoby v nich obyčejně normální tresty neúměrně zpříšňují, častěji opakují a přehánějí až po nesmyslné mučení. Vícekrát byl v takovém vychovateli nebo ředitelovi objeven pravý sadista, kterému mučení způsobovalo pohlavní ukojení. Občas se vyskytnou zřejmí nebo podvědomí masochisté ve všech stavech a obdobích života a s rozkoší hledají příležitosti, aby byli citelně trestáni. Kdo má bystré oči, že vidí za kulisy divadla života, odkryje v samém životě a ještě častěji v jeho vymyšlené formě, jako nám ji znázorňují literární, výtvarní a možná i hudební umělci, obrovskou pohlavnost přirozeného i nepřirozeného charakteru, která se odráží i v nepohlavních dějích. Některým lidem, a nejsou to jen světci, se i náboženské úkony mění v pohlavní dráždidla! Bída člověka v tomto ohledu je velká a mnohá! Markýz De Sade za francouzské revoluce uveřejňoval oplzlé romány, které ho udělaly slavným pro popisování ukrutností a násilností spojených s pohlavní rozkoší. Spisovatel Sacher Masoch psal romány, kde jeho hrdinové pohlavní zážitky získávají tím, že se nechávají bít ženami.

Redakční poznámka:

Možná se někteří čtenáři po přečtení ptají, co se tehdejším váženým odborníkům nelíbí na sexuální přirozenosti, kterou dnes vnímáme tak samozřejmě. Je tato naše doba opravdu bezuzdná, plná hříchu, hanebností, úchylností a zvráceností proti přírodě? Možná ano a my si to jen odmítáme přiznat. Pochopitelně jsem k tomuto závěru dospěl poté, co jsem prostudoval názory jednoho z mravních gigantů naší současnosti, ano samotného [JUDr. PHDr. Mgr. et Mgr. Henryka Laholy](#), jehož postoje a přístup k mravnosti jako by s neurochirurgickou přesností vycházel z doporučení a pokynů vyjádřených váženými odborníky z poloviny minulého století. Samotný JUDr. PHDr. Mgr. et Mgr. Henryk Lahola se poté, co u sebe objevil dosud nepopsanou zvrácenost proti přírodě, nadosmrti zřekl kontaktu s ženami, pozval k sobě Ježíše Krista a takto posílen hřímá v několika světových jazycích k širokým lidovým vrstvám o neřádu [homosexuality](#), [pedofilie](#) nebo [zoofilie](#), [frotérství](#), [voyerismu](#) a vyzývá k pohlavní zdrženlivosti a k mravnosti. Jeho úvahy nesoucí prokazatelné rysy osobní zpovědi jsou velmi cenné a nechávají nahlédnout zvědavému čtenáři do duše nemocného člověka. V kontextu závěrů vážených odborníků z roku 1946 je samozvaný filosof a yntelektuál JUDr. PHDr. Mgr. et Mgr. Henryk Lahola prokazatelně pasivní zvrácenec tonoucí ve svých bludech snažící se vybědnout ze své zvrácenosti a zařadit se mezi zdravé jedince věrně sloužící přírodě.

A jak to vidí samotný [JUDr. PHDr. Mgr. et Mgr. Henryk Lahola](#) ? Cituji: *

**Nechápete? Řeknu Vám to tedy po lopatě:
Kdo je smilník, půjde do pekla!
Kdo je modlář, půjde do pekla!
Kdo je cizoložník, půjde do pekla!
Kdo je homosexuál, půjde do pekla!!!**

* V Citaci jsem byl nucen opravit celkem pět pravopisných hrubek, kterých se samotný JUDr. PHDr. Mgr. et Mgr. Henryk Lahola dopustil v zápalu vedení svého svatého boje proti vlastním úchylnostem a zvrácenostem proti přírodě.

aleff, 19.04. 2008

SEXUOLOGIE 1946, ČÁST 3 - O KASTRÁTECH, STUDU A CUDNOSTI

Další pokračování tentokrát přinese dobové názory tehdejších učenců vyjadřujících se ke žhavým tématům pohlavnosti jako jsou kastrace, stud, cudnost, ale i k mučivé tísni související se zničující činností vajec s vnitřními vyloučeninami a pochopitelně nechybí ani opětovná doporučení stran úplné pohlavní zdrženlivosti.

Mušských kastrátů bylo v předešlých dobách o mnoho více než dnes. Ukrotný vojenský obyčej, že přemoženým nepřátelům odstraňovali pohlavní ústrojí, byl rozšířen snad po celé zeměkouli. Odstraňování pohlavních žláz chlapcům začalo nejdříve v Lybii, odkud se rozšířilo do Egypta a mezi asijské národy. Ve starověku bylo kastrování známé všem tehdejšími vzdělanými národům. Kastrování byli nejvíc chlapci otroků a když dospěli, upotřebili jich jako osobní sluhy vladařů a zvláště jako strážce žen na panských dvorech. Jedinou výjimkou byli Židé, kterým Mojžíš zakázal kastraci lidí vůbec (i otroků), ba i kastraci domácích zvířat.

Božský pěvec Farinelli - Král kastrátů (farinelli.kral.kastratu.pdf)

Kastráti (*eunuchové*) na dvoře byzantských císařů dosáhli vysokého postavení. Zajímavé čtení naleznete ([zde](#)). Ještě většího významu dosáhli u tureckých sultánů jako dvořané a dozorčí harémů. V západní Evropě, zejména v Itálii, se do novější doby zachovali kastráti v jiné podobě. Chlapcům, kteří vynikali krásným hlasem, rozdrtili v pytli vejce (zřídka jim vejce i vyřezali, ale takový zásah byl nebezpečný pro život) a takto zmrzačení mladíci si zachovali vysoký zpěvný hlas.

Eunuch v Číně a jeho kastrace - další info

Kastrát se tělesně i duševně velmi odlišuje od řádně vyvinutého mladíka anebo muže. Mívá obyčejně drobnější kosti, slabě vyvinuté svalstvo a bývá velmi tučný. Vousy mu nerostou nebo rostou, ale jen řídké, vlasy má štětinaté a tělo holé. Hlas mu zůstává vysoký, postupně ztrácí dětskou zvonivost a zůstává odporně břeštivý. Duševní stránku kastrovaného označují dvě nepříjemné vlastnosti: lenivost bez dětské živosti anebo mužské podnikavosti a odvážnosti a výrazně bezohledná samolibost. Mocnějším je kastrát oddaný jako pes, k slabším je však nemilosrdně krutý, neobyčejně lstivý a sebedůvěřivý.

Vykastrovaný (bezohledný a samolibý) Osmák Degu

Ženy bez pohlavních orgánů se vyskytují velmi zřídka. Umělé zbavování pohlavních žláz bylo v ranných dobách vždy životu nebezpečné. Dnes jsou zřídkavé případy, kdy

je třeba nevyvinutým děvčatům kvůli chorobě odstranit pohlavní žlázy. Ještě vzácnější jsou ženy, které při chorobě ztratily vaječníky. Ženy bez pohlavních žláz nemají opravdovou ženskost, tělo mají zavalité, prsní žlázy jim zůstávají nevyvinuté, nemají periodu, jejich hlas je bez půvabu a nevládný. Duševně jsou tyto ženy velmi podobné kastrátům ve všech nepříjemných a nespolečenských vlastnostech.

Vejce jsou tedy ten ústroj, který přetváří dítě mužského pohlaví v mladíka a muže svými vnitřními vyloučeninami, mužskými hormony (*hormonum masculinum*) a vaječník zase je ústroj, který ze ženského dítěte vytváří dívku a ženu svými vnitřními vyloučeninami, ženskými hormony (*hormonum femininum*). Je známo povícero jiných žláz s vnitřním vylučováním, z jejichž charakteristických vyloučenin má každá svůj osobitý vliv na vzrůst, krevní oběh, vnitřní přeměnu a jiný vývoj či porušení vývoje. Pohlavní žlázy jsou s ostatními vnitřními či krevními žlázami ve stálé příčinné souvislosti, jejich souladná činnost je podmínkou zdraví a normálního vývoje, nesoulad zavinuje mnohé poruchy.

Velmi zajímavé jsou objevy a pokusné výzkumy o vnitřní sekreci v posledních třech desetiletích. Věda o vnitřních vyloučeninách vytváří nové vědecké odvětví. Nauka o vnitřním vylučování (*endokrinologie*) je velmi důležitá část novodobého lékařství. Zjistilo se, že pohlavní hormony ovlivňují celkově pochody v těle a právě tak se uplatňují a skutečně se upotřebí hormony jiných druhů při pohlavních poruchách při dozrávání a ve zralém věku.

Děti jsou nevinné. Slovo nevinnost v lidovém (ne však právním nebo teologickém) významu nejčastěji nám je na jazyku, málokdy jsme si však vědomi hlubokého významu tohoto pojmu, který si rádi spojujeme s dětmi, ale skoro nikdy ne s odrostlými lidmi v tom samém smyslu. Ve všeobecnosti nevinným je ten, kdo je bez viny. Dětská nevinnost však je přibližně neuvědomělostí dítěte v otázkách zachování rodu, jeho nevázaností k povinnostem a právům, které tento vztah vyžaduje a poskytuje. Nevinnost přestává, když si člověk onen vztah uvědomuje a pocítí v sobě jeho osudné járho pohlavnosti. Všude a v každém čase se stávalo, že dětem se jejich věk dozrávání, tento nejkrásnější čas života, předčasně ukončil. Zvláště pak to platí o dnešních, mravně a hmotně rozervaných poměrech.

Příklady nemravného chování jako důsledek mravně rozervaných poměrů

Jsou však i případy, kdy v některém dítěti se probudí pohlavnost z vnitřních příčin a zkrátí mu nejšťastnější dny. Podle takových politováníhodných případů předčasně se probouzející pohlavnosti nemožno posuzovat skutečný vývoj v dětském věku, jak se o to usilují někteří zveličující badatelé. Dětský věk v našich poměrech končí u chlapců přibližně od 14. do 16 roku, u děvčat o rok dříve. V jiných podnebních poměrech a u jiných plemen je dětský věk o několik let zkrácený anebo prodloužený. U Indů trvá do 10. roku, u Eskymáků do 18 let a více.

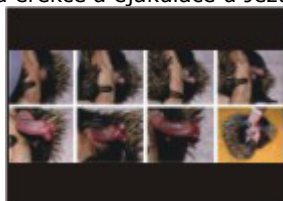
Politováníhodné příklady probuzené pohlavnosti u zvrátcenců ženského pohlaví

Konec dětského a začátek nového životního období, kterému říkáme puberta, je možno spatřovat na viditelných změnách tělesné i duševní stránky dítěte, které jsou u každého pohlaví jiné. Mladíka, kterého nepoučili o začátku dozrávání, překvapují neobyčejné jevy. Pohlavní orgány se mu náhle vyvinou a stávají se citlivými i dráždivými, takže se někdy ztopoří, což přivádí nevědomého mladíka do mučivé tísně. Nepřipraveného mladíka nejvíc zničí noční výlevy (*pollutio*). Ve spánku se totiž stává, že pohlavní úd se rozdráždí, při urychleném přítoku a zamezovaném odtoku krve celý se napne, žlázy mu hojněji vylučují, semenné měchýřky se naplní a na vrcholu podrážděnosti přeplněné pohlavní orgány vyprazdňují se křečovitým vystříknutím (*ejaculatio*), které je podobným úkonem jako kýchnutí, zakašlání, zaškytnutí a jiné mimovolní hnutí. Ve výstřiku je semeno z vejce a semenných měchýřků pomíchané se slizovitými sekrecemi předstojné žlázy a jiných žláz.

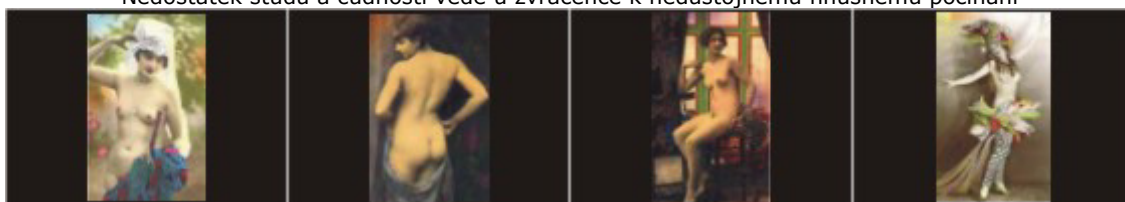
Noční semenné výlevy u dozrávajícího mladíka a zralého muže obnovují se v nepravidelných lhůtách, dvakrát až čtyřikrát za měsíc. Bohatá a výživná strava, měkká postel a lenivý život zaviňují hustější poluce už i u nevinných mladíků, kteří ještě nepoznali smyslnou špínu, mají ještě nepokaženou obrazotvornost a s ní i dětsky nevinné sny. O mnoho hůře se mají mladíci, které znepokojují již věci týkající se druhého pohlaví a kteří v bdělém stavu ještě přemýšlejí o nich a úmyslně zaměstnávají se takovými představami, které se jim potom ve spánku vybavují a jako smyslná rozkoš, což dráždí jejich pohlavní orgány. Takoví mají poluce častěji.

Takto vypadá erekce a ejakulace u Ježury australské

Semenné vylévání je jakýmsi samočinným upravováním pohlavního života a ze zdravotního hlediska je normálním zjevem. Když se vylévání obnovuje velmi hustě a silně, takže člověk cítí po probuzení slabost a únavu, nejprve je třeba si uspořádat život, a to dostatečným pohybem, velmi jednoduchou a raději slabou stravou, celkovým otužováním a moudrou péčí o tělo, které má být drženo daleko od pohodlí. V horších případech, pravda, třeba užívat i utišující prostředky. Co se děje v pohlavních orgánech, má svůj obraz na těle i na duši mladíka.

Nedostatek studu a cudnosti vede u zvrátcence k nedůstojnému hnusnému počínání

Současně s probuzením pohlavního pudu začíná se v člověku uplatňovat v tomto novém způsobu života i cosi osobitého, co označujeme slovem stud (*pudicitia*) a jako

vlastnost je to cudnost. Živočichové nepoznají stud a právě tak ani malé děti. Proto někteří pozorovatelé tvrdí, že stud se získává výchovou, teda že je výdobytkem společenského života. A opravdu: pod vlivem společnosti se cudnost stupňuje a umocňuje anebo zase slábne a ochabuje. Pravda je však i to, že stud je bytostnou vlastností člověka, je zakotven v citění, má upozorňovat na nebezpečí a odvracet od něho. Stud je pocit, který chrání neporušenost člověka a zjevuje se v tím větší míře, čím víc je člověk ohrožený. Stud nám brání odhalovat se tělesně jako i duševně, a tak se vystavovat vnějšímu nebezpečí.

Současné příklady zvráceného studu (obr. 1 magazín Modern Stud / obr.2 Mr.Stud)

Cudnost, která zamezuje duševním nebo tělesným škodám, třeba oddělovat od pocitu studu, který se projevuje po vykonání nesprávného skutku. Pocit tohoto druhu je opakem hrdosti. Cudnost jako všeobecný lidský zjev se zvláště jasně vymezuje v poměru k pohlavnosti. Pohlavní život svým charakterem usměrněný na lidský rod, je podivně spletená činnost. Pohlavní pud, který sám od sebe je mocný a snaží se u jednotlivce uplatnit, v studu má svoji protiváhu, jakési bezpečnostní opatření, které jednotlivce chrání před přílišnými oběťmi v službě lidského rodu. Při žádné jiné činnosti člověka není cudnost tak evidentní jako při pohlavnosti. Nedostatek studu v takové důležité otázce označuje i jazyk všech národů jako člověka nedůstojné, hnsné počínání.

Pohlavně zralým v biologickém smyslu slova je člověk, který tělesně se rozvinul a víc neroste, což v našich rasových, podnebních a jiných poměrech se nestává před dvacátým pátým rokem. Víme však z jiných oborů (biologie rostlin a živočichů), že pohlavní obcování nedorostlému živočichovi škodí, že se pravidelně nevyvíjí a právě tak je známo, že potomstvo nedorostlých živočichů bývá všelijak chybné a biologicky méněcenné. Mimo tyto suchopárná fakta, které platí ve stejné, když ne ve větší míře o člověku, se rozplývá vzpomínané naivní mínění v prázdné dětské žvatlání. Pohlavní zralost se projevuje zřídka u některých lidí již dříve okolo dvacátého roku, u jiných až okolo třicítiky. Když jsou ostatní životní podmínky pro normální pohlavní život příznivé, ze zdravotního hlediska není námitek proti uzavírání manželství.

Nemá však pohlavně zralý člověk upotřebit přirozené právo, když mu překáží nevhodné podmínky sociálních poměrů? Jak má snášet skutečnou nespravedlnost, která v novějším čase dostala zvonivé jméno pohlavní nevyhnutelnost anebo tíseň? Pohlédněme na zdravotní stránku tohoto zlopověstného problému. Mýlná a nezdravá je domněnka, že pohlavní ukájení je životní nevyhnutelností jako jsou hlad, žízeň, potřeba odpočinku, spánku a že člověk utrpí na svém zdraví, když neukájí pohlavní pud. O této velmi vážné otázce mezi váženými učiteli a lékaři platí výjimečně neobyčejně souhlasné mínění. Zdravému pohlavně zralému a rozumně žijícímu člověku nevzniká nijaká škoda na zdraví, když se pohlavně neukájí.

Možná se zjevují některé přechodné poruchy nervové povahy u lidí žijících v nezdravých smyslnou rozkoš dráždících okolnostech, vážné choroby však nemožno pozorovat ani v takových poměrech, ba právě naopak: všichni badatelé pohlavního života se shodují v mínění, že s pohlavním vyživáním je lepší začít později, než dříve, protože čekání nejen, že je bez újmy pro osobní zdraví, ale je dokonce užitečné, neboť tělo spíše zesílí a duch se pozdvihne nad hmotu.

Kdo nemá možnost se pohlavně ukájet normálním sobě samému neškodným způsobem, nechť si počká na vhodnější čas. A co má udělat ten, pro koho ten čas nechce a nemůže přijít ? Pro toho platí to samé, co pro toho , kdo se dobrovolně zřekne přirozeného lidského práva na pohlavní život z jiných pohnutek. Úplná pohlavní zdrženlivost je v takových okolnostech jedinou správnou volbou.

aleff, 25.05. 2008

SEXUOLOGIE 1946, ČÁST 4 - O SKUTEČNÝCH KOŘENECH TRADIČNÍHO SVAZKU MANŽELSKÉHO / SEXUÁLNÍ ŽIVOT STARÝCH SLOVANŮ

Věděli jste, že posláním manželství je doživotní spolčení obdařené hojností nadpřirozených milostí určené výhradně k plození potomstva pod ochranou společnosti, kdy bezbožné pohlavní rozkošnictví nevedoucí k plození či dokonce volnou lásku trestá příroda hanebnou smrtí? Ne? Tak to si musíte doplnit své znalosti ..

Na samém dně lidské přírody kotví touha po sdružování člověka s člověkem druhého pohlaví - touha nalézt v tomto přirozeném svazku to, co jednotlivec sám sobě nemůže dát, totiž osobní doplnění a životní náplň. Hlavním cílem a životním významem tohoto spolčení je plození potomstva - a co je s tímto cílem v přirozené spojitosti - ukájení pudové rozkoše a vzájemná pomoc. Toto spolčení muže a ženy je základem biologické buňky - rodiny, která je zřídlem a základem celé lidské společnosti. Spolčení muže a ženy není náhodným nebo příležitostným zjevem, ale již od nejdávnějších dob a u všech národů je nejuctívanější institucí, kterou označujeme v moderní době jako manželství.

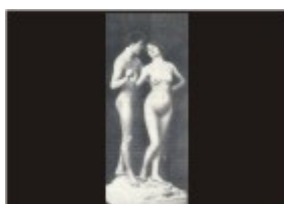
Ve všech dobách a po celé Zeměkouli věnovalo lidstvo této přirozené instituci důkladnou péči, aby jí zajistilo tradiční úctu, jisté postavení a trvalou existenci. Slavnostní obyčeje a náboženské obřady dopřávají manželství již při uzavírání důraz vážnosti a důležitosti, nařízení písemného práva a lidského svědomí zase poskytují manželskému stavu veřejnoprávní ochranu navenek a obsáhlou svobodu uvnitř. Umění všech druhů mezi sebou soupeří, aby svými nejlepšími výtvoři oslavilo toto ustanovení, které je centrem lidské společnosti. Nejosudovější bludy o podstatě a vzniku manželství se dnes šíří pod maskou vědy. Těm, kteří neuznávají nadsmyslný svět a pořádek, těm, kterým je člověk jen dokonaleji vyvinutý živočich, i manželství je čirým materiálně smyslovým poměrem mezi pohlavími, poměrem, který pod tlakem nepřirozených a proto i nemravných okolností dostal jakousi omezenou formu a kterému je třeba vrátit přirozenou prostotu.

Zastánci volné lásky se rádi odvolávají na jakýsi stav, který prý platil v prvotní lidské společnosti, kdy v pohlavním životě nebylo ani pořádku ani trvalosti a rozhodovala jen pudová rozkoš a příležitostná náklonnost. Lidé prý žili ve skupinách nebo tlupách, vše jim prý bylo společné a soukromé vlastnictví neznali. V pohlavním životě vládl jakýsi všeobecný zmatek (*promiskuita*) a spravovala ho náhoda. Děti byly společným vlastnictvím celé tlupy, otcovství nebylo určitým pojmem, mateřství se však jako viditelný fakt začalo pomalu uplatňovat. Matka již kvůli dětem musela se usilovat o stálejší a pohodlnější útočiště, kam rád se vracel i muž, ke kterému měla žena větší náklonnost. Tak se prý tlupa lidí rozštěpila na jednotlivé skupiny, které sdružovala žena jako matka. Pilířem takovýchto sdružení bylo mateřství. Byly to tedy rodiny, kterých původcem byla matka, která se i uplatňovala jako vůdce (*náčelnice*) své rodiny (*matriarchát*). V dalším vývoji lidstva prý ženské prvenství ustoupilo mužskému. Muž si vynutil moc nad rodinou bezohledným násilím, a to jako neomezený hospodář a žena a děti se dostaly do stavu, který byl podobný otrockému (*patriarchát*). Ten stav prý trvá v hlavních parametrech dodnes, nesnesitelný je pro ženy, ponižující pro muže, kteří zabloudili ve zmatku vlastních zákonů a i mimo ně a svatouškovské mravy žijí hanebným životem.

Při evidentní potřebě pohlavního ukájení, které pronásleduje obě pohlaví, podle mínění novodobých organizátorů společenského pořádku, je nevyhnutně potřebná reorganizace manželství, a to tak, že manželství by se zbavilo celé přítěže zákonů a obyčejů a postavilo by se na základ volné lásky. Odstranit by se měla všechna nařízení, která omezují muže anebo ženu ve svobodném pohlavním životě. Celou starost o výchovu dětí by měla převzít nějaká společnost nebo stát, protože dospět jednotlivci je k tíži, společnosti je však potřebou a ziskem. Při těchto obrovských bludech, které často bez překážek otravují pramen života a které se ve světě mnohých vzdělanců již zakrytě doopravdy praktikují, myslícího člověka zabolí srdce a zatmí se mu před očima, protože toto bláznivé počínání vede k sebevraždě a vyhnutí kořenem ochuzeného lidstva. Mimovolně přicházejí člověku na um prorocká slova mudrce Apoštola Pavla, který píše: *"Protože přijde čas, kdy zdravé učení nesnesou a vyhledávat si budou učitele podle své vůle a uši budou odvracet od skutečnosti a obrátí se k bajkám"*. Vzdělaný Žid Šavel, který se jako římský občan jmenoval Pavel, žil v čase, který se velmi podobal dnešní době. Lesk řecko-římské kultury a rozmach římského státu ho neomámily, bystře prohlédl jejich vnitřní zkaženost, reprezentovanou mravní zvrhlostí jejich nositelů a představitelů. Tehdejší nemravnost vzdělané společnosti byla výrazem lidské slabosti. V rozkošnictví žijící člověk nesnese zdravého učení ani pravdy, protože život je ve skutečnosti vážný, vyžaduje často pevnou vůli, ba někdy i oběti a odpovědnosti. Proto si takový člověk hledá a najde učitele, který by ho utvrzoval v jeho smyslných touhách a následně zavrhnou pravdu a chytá se prázdných pohádek.

O kolik horší je situace dnes! Mnozí novodobí, Bohu odcizení vzdělanci důsledně a zásadně bojují proti všemu, co přesahuje svět smyslů a neobávají se ani strašných následků svého poblouznění. Z křesťana udělali člověka, z člověka dělají zvíře, dokud se zdravý smysl nepostaví proti těmto nesmyslným snahám. S osobitou zlobou sáhli po manželství a ruší na jeho institutu vše, co je křesťanské a opravdu lidské. S jakou vědeckou argumentací anebo jinou rozumovou oprávněností ?? Bajkou je, že pračlověk je zvířecího původu. Toto tvrzení je jen výmyslem bezbožného světového náhledu. Důkazy o zvířecím původu člověka nenašli ani po usilovném hledání v tehdejších živočišstvu ani v nálezích minulých věků. Právě tak prázdné jsou na tomto nesprávném základě vybudované domněnky o životě pračlověka, který údajně v podstatě rovnal se zvířecímu. Celkem svévolná je vymyšlenina o pohlavním životě původní lidské společnosti. Vždyť pozorujeme již i u výše vyvinutých živočichů, mnohých ptáků a savců pohlavní poměr, který je podobný manželství člověka. Životná společnost jednoho a toho samého samce a jedné a té samé samice trvá u živočichů ne jen jedno období plazení, ale celý život.

Z dějin a národopisu víme, že manželství se všelikde a všelijak zdeformovalo, avšak ze spolehlivých dějinných svědectví a ústního podání dá se u všech národů s

porušeným institutem manželství dokázat, že i u nich bylo prvotní manželství na vyšším mravním a společenském stupni. Upadlo takřka u všech starověkých národů, žena i děti byly poníženy a zatlačeny na úroveň otroků. Křesťanství vrátilo ženě lidskou důstojnost a svobodu, poskytlo narozeným a nenarozeným dětem ochranu jako rovnocenným osobám se všemi lidskými právy, uložilo muži zvláštní povinnosti vůči rodině, zkrátka křesťanství obnovilo původní přirozené manželství v jeho bývalé síle a obdařilo jej i neobyčejným leskem a hojností nadpřirozených milostí. Manželství je životním spolčením muže a ženy až nadosmrti. Takové spolčení je současně možné jen mezi jedním mužem a jednou ženou, lidská přirozenost si žádá až do smrti nerozlučitelné manželství.

Za všech časů a možná i ve všech krajinách vyskytovaly se zneužívání jednotnosti a nerozlučnosti manželství, avšak vždy a všude bylo lidstvu ideálem a vzorem jednotné a nerozlučné manželství. O mnohomužství, životním spolčení jedné ženy s více muži nevíme takřka nic. Rozšířené však bylo mnohoženství, životní spolčení jednoho muže s vícero ženami. Mnohoženství je ještě dodnes uznávanou formou životního sdružení u mnohých národů s nevyvinutou nebo úpadkovou kulturou, přidržují se ho však jen boháči, kteří si mohou vychovat více žen. Jenže i v takových případech mezi zákonnými manželkami neplatí rovnoprávnost, protože potomstvo jen jedné ženy je plnoprávné, zatímco potomstvo ostatních žen je ve společenských a dědičných právech omezené. V krajinách křesťanské kultury je podle obyčejů mnohoženství nepřípustné a podle zákonů všech států trestné, protože znamená přeci méněcennost ženy, kterou křesťanství povýšilo a postavilo na úroveň důstojnosti muže.

V této otázce mezi lidmi naší vzdělanosti není zásadního sporu. Dnešní myšlenkový zmatek je tím větší, čím více se šíří nemravnost a opouští se zákonodárství o nerozlučnosti svazku manželského. I u nás, kam též přišly vlny novodobé povrchnosti, byli samozvanci, kteří hlásali, že nerozlučné manželství představuje zastaralou formu životního soužití, je škodlivým násilím na svobodném soužití a žádali ve jménu volné lásky svobodné manželství, které mělo trvat, dokud se manželům zamlouvá a bylo by možné jej rozvést, když se jednomu nebo druhému manželovi tato životní svázanost znelíbí a zachce se mu jiná. Podle mínění těchto novodobých volnomyšlenkářů mělo by platit manželství jako mravní institut, pokud jej váže pohlavní náklonnost, protože po zániku vzájemné citové náklonnosti manželství, pokud se nerozvede, mění se v nemravnou instituci. Jen nerozumným lidem se mohou zamlouvat takové a podobné prázdné řeči o volné lásce a svobodném rozlučném manželství, které se protíví zdravému rozumu a lidské přirozenosti.

Máme svobodnou vůli se širokými možnostmi, ale pouze v určitých mezích, které chápeme jako mravní pořádek a kterých strážcem je svědomí. Skutky konané proti mravnímu pořádku jsou nemravné. Pohlavní život člověka, který se chová pouze podle smyslného pudu jako zvíře, je nedisciplinovaný a škodlivý, protože jeho pohlavní pud se neuplatňuje sám od sebe jako u zvířat, ale vede ho rozum. V tomto směru zneužívaná svoboda je bezuzdnost, která člověka ponizuje pod úroveň zvířat. Je však i opravdová svoboda, která člověka pozdvihuje a zajišťuje mu jeho důstojnost - svoboda, která se používá v opačném směru: v odpovědnosti a v odříkání. Člověk, který se svobodně oddává pohlavní žádostivosti, stává se otrokem svého pohlavního pudu. Jakmile však svoji žádost ovládne, svobodně si odříká pohlavní touhy, a to i v případech, když jim neodporují rozum nebo svědomí, je opravdu svobodný!!!

Vraťme se však k původnímu hledisku, ke stanovisku biologa a lékaře. Rozdílnost mezi mužem a ženou je velká, zejména v pohlaví, protože jejich životní úloha je již od přírody jiná. Při pohlavním spojení je mužova účast krátká, bez hlubšího účinku a bez citových následků. Celkem jinak je to u ženy. Vždyť přirozeným následkem pohlavního

spojení je oplodnění, početí nové bytosti, což pro ženu znamená jen začátek velkého a nepřehledného sledu událostí. Pohlavní spojení ukládá ženě od přírody na dlouhé roky práci a starost. A muž ? Kterému jde pouze o pohlavní rozkoš, dosyta se nabažit pohlavního spojení, protože přicházejí časy, kdy pohlavní ukájení je ztěžované a znemožňované a takové období trvají týdny i měsíce. Komu jde pouze o pohlavní rozkoš, obrátí se na jinou stranu a hledá si novou svěží oběť pro svou zvrhlou smyslnost.

Již slyším ze všech stran směšné námitky, že můj náhled na pohlavní život je úplně zastaralý a že nesouhlasí se zásadami a požadavky nové doby. Proč musí žena počít, když je tolik prostředků, které umožňují pohlavní spojení a přitom zabraňují jeho následku - početí! A když počala proti své vůli, pro nějakou nešikovnost nebo nepromyšlenost, či musí dítě donosit a porodit, když se dá přeci plod umělým potratem odstranit ? A když dítě i porodila a překáží jí v životě, či musí se oň starat a se s ním trápit ? Je přeci povinností společnosti, státu nebo jiné sociální instituce, aby se postarala o dorost, protože společnost potřebuje děti, a ne jednotlivce, kterému dítě pouze překáží ve svobodném se vyžívání a v pohlavním ukájení. Taková je v podstatě odpověď novodobých lidí, odpověď bez lidského citu a hanby. Takovýmto nemilosrdným rozkošnictvím jsou přeplněné život i umění. V celém vzdělaném světě se veřejně nabízejí ve jménu zdravotní osvěty nespočetné fyzikální a chemické prostředky na zabránění početí, které jsou výrobky nemilosrdného a lakomého průmyslu, budujícího své zisky na tupohlavosti a nejnižších pudech bezuzdných lidských mas.

Skoro všude se provádějí umělé potraty zločinným způsobem, zákonem usměrněné zdravotnictví dává ochranu zabíjení lidských bytostí, které se samy nemohou bránit. Někde dokonce stát poskytuje pomoc při ukrutném zabíjení. A čím je dítě bez své milující matky, vidíme již i u nás tam, kde se uvolnily manželské svazky. Sirota bývá v horším rozpoložení, než slabé nedonošené zvířátko a když vyroste, stává se hanebnějším, než kdejaké zvíře.

Rozklad rodinného života snad v celých dějinách nebyl hlubší, než je za naší doby, kdy se uplatňuje v základě bezduché a nemilosrdné chápání života, kterého jediným cílem je - smyslná požívačnost. Nevyhnutelným následkem rodinného rozkladu je společenský úpadek, zkáza státu a národa. Volná láska, která znamená neomezené pohlavní rozkošnictví, je proti přírodě, protože ničí a podrývá kořeny lidského rodu a vede k vysychání a smrti. Konání proti přírodě se samo tvrdě trestá nejhorším trestem - smrtí. Volná láska je heslem nerozumných rozkošníků - sebevrahů. Volná láska je sociální sebevraždou. Zbytečné by bylo každé další vysvětlování o nerozlučnosti manželského svazku, protože dějiny a každodenní život nám nepochybně svědčí, že nerozlučné a celoživotní manželství je společností, manželům a potomstvu ku prospěchu a je požehnáním, zatímco trhání manželského svazku znamená pro manžely, potomstvo a společnost neštěstí a škodu.

Příroda se nemůže mýlit !!!

Zoufalý zmatek v současném vzdělaném světě dokazují dva protiřečící si požadavky

novodobých pomýlených lidí: nárok na volnou lásku, teda na neomezené a libovolné vyžívání se v pohlavnosti a ukládání za povinnost státu jako sociální instituci převzít celou odpovědnost za následky jednání a bezuzdnosti jednotlivců. Uspořádanost manželského pohlavního poměru mezi mužem a ženou je nevyhnutelná a v podstatě potřebná už ze všeobecných životních hledisek. Vzájemnost nesmí ukřacovat osobní svobodu jednotlivce v jejich životě, ale jednatel musí být potom odpovědný za své činy a jejich následky. Muž, který se spojil se ženou, je podle přírodní, životní a sociální mravnosti povinný nést celou zodpovědnost za následky tohoto spojení a starat se o společníci a potomstvo. Tato odpovědná péče je přírodou určená na delší, v desetiletích počítaný čas a dá se správně a normálně vykonávat jen v trvalém svazku, který nazýváme manželstvím.

Redakční poznámka:

Strhující výklad skutečné podstaty manželství, jak jej ve své době hlásali osvícení učenci, vážení badatelé pohlavnosti a ctihodní lékaři přeci jen doznal za těch několik desítek let do naší současnosti určitého vývoje. Tehdejší učenci by se asi dnes obraceli v hrobě, kdyby byli konfrontováni s tím, že se skutečně prokázal původ člověka z opice nebo, že mravní úpadek dosáhl takové hloubky, že dnes je legální registrované partnerství mezi homosexuály. Mám ovšem za to, že nejvíc by tehdejší "*profesory morálky a mravnosti*" rozsekaly historické výzkumy pojednávající o skutečném (nikoli jimi uměle vykonstruovaném) sexuálním životě našich předků. Mimořádně tedy zařazujeme **MEGA-BONUS** ve formě skvostného pojednání o pohlavním životě Starých Slovanů. Připravte se na to, že je to poněkud obsáhlejší čtení, ale v kontrastu se znalostmi roku 1946 je toto pojednání jednoduše unikátní a na vysoké odborné úrovni. Text je převzat z webu www.vulgo.net, čerpá z několika desítek kvalitních odborných zdrojů (na rozdíl od odkazů na ústní podání a všeobecné principy mravní výše v textu :o)) a vnáší do oblastí bádání řeč faktů. Jistě nepřekvapí, že v oblasti sexuality církev obracela na víru podobně humánními metodami jako při osvobození amerických indiánů. Například představitelé feudální křesťanské kultury necudné nemravné ženě, která cizoložila, obřezali labia a uříznutou kůži pověsili na dveře domu, v němž bydlela, na postrach vstupujícím. Inu, zrovnoprávnění ženy a svátost doživotního svazku manželského si žádala oběti.

Takto vypadá zmatek, který vnáší bezbožná věda do pohlavnosti posvátného institutu manželství

SEXUÁLNÍ ŽIVOT STARÝCH SLOVANŮ

O sexuálních zvyklostech staroslovanské společnosti v předkřesťanském období existuje málo dokladů. Jeden z takových nemnohých dokladů, týkajících se svatebních a předsvatebních zvyků, uvádí slavný arabský myslitel, cestovatel a etnograf al-Mas'údí (zemřel roku 956): shledá-li slovanský ženich svou nevěstu jako pannu, zapudí ji znechuceně slovy: "*Kdybys byla stála za něco, byli by tě muži milovali a ty bys byla jistě si vybrala někoho, kdo by tě zbavil panenství*".

Zvyklosti v období christianizace, kdy nevázané sexuální chování začínalo být

trestáno, zachytili další arabští cestovatelé nepoměrně podrobněji. Například Achmed Ibn-Fadlán (10. století) píše, že ruští kupci i cizí obchodníci na ruském území "*souložili bez ostychu veřejně na trzích, před očima jiných*", nebo se zmiňuje o družinách, které pořádaly erotické zábavy. Bylo to hluboko v "*křesťanské*" éře, kdy české, ruské nebo polské ženy ve dnech slunovratu a rovnodennosti odcházely večer z domu, aby se účastnily svátků spojených s přírodními kulty či se oddávaly rituálům, jež církev považovala za ďábelské, neboť se konaly za doprovodu hudby, v maskách, kostýmech, s medovinou, omamnými látkami a především volným sexem. Účastníky za to čekaly výtky a obvinění od křesťanských kazatelů.

Aby mohla církev, ať už katolická nebo pravoslavná, tomuto jevu zabránit, musela slovanské svátky zakázat nebo je nahradit tak, aby jejich symbolika mohla být alespoň navenek označována jako křesťanská. (Ještě ve 13. století však polské zákony vyhrazovaly nižší tresty za sexuální násilí, k němuž došlo v lesích, než za znásilnění ve městě nebo na vesnici - jako by i církevní učenci nechtěně přiznávali přírodním místům jakousi "*erotickou*" posvátnost.)

Ponecháme-li však stranou tyto erotické rituály a schůzky v přírodě, těšily se slovanské ženy v cizině vynikající pověsti. Za "*naprosto věrné*" je v 6. století označil jak Mauricius Strategikon, tak i císař Leon (který však vychází ze Strategikona); podobně se vyjádřil sám sv. Bonifác v jednom dopise zaslaném někdy mezi lety 744-747 anglickému králi Aethibaldovi.

Věrnost, počestnost, úcta byly ostatně všeobecně platné a přirozené vlastnosti celé staroslovanské společnosti. Skutečnost, že užití těchto pojmů v oblasti slovanských manželských vztahů odporuje pojmům, jako je cizoložství a smilstvo, vyplývá pravděpodobně z faktu, že tyto pojmy byly tomuto typu společnosti neznámé a že představovaly pouze myšlenkové uchopení určitého způsobu bytí, který byl jinak pro církevního pozorovatele nepochopitelný.

Patriarchální požadavek muže na bezúhonnost nevěsty byl neznámý, dozvuky takového postoje jsou patrné i ve staletích, která následovala po raném středověku. Dokonce ještě nedávno říkala ruská dívka matce: "*Ně otdavaj, mamka, zamuž, ja ně gulivala s nim.*" Nebo manžel z Permu, který našel manželku neposkvřenou, zvolal: "*Daže v děvkach byla, nikto na tějba ne pozarilsja; odin tolko ja takoj durak i našelsja.*" (A dnes se cizinci, který s údivem zjišťuje, že česká dívka je velmi zkušená v milostných praktikách - přestože zde v podstatě neexistuje feminismus, a to ani ve velkých městech -, dostane nezřídka odpovědi: "*Není důležité, co jsem dělala předtím, ale jak se budu chovat teď.*") Podobné postoje bohatě zachycuje i lidová slovesnost.

Na počátku byla také žena

Již byzantský historik Prokopios z Kaisareie (500-559) upozorňoval na velkou demokratičnost slovanské společnosti, zatímco císař Mauricius (539-602) hovořil dokonce o "*anarchii*". Podle některých etnografických pojednání si žena ještě v 19. století udržovala významné postavení ve společenské struktuře. Vedle otce či hlavy velké slovanské rodiny zvolené z mužského společenství tu totiž najdeme i hlavu ženskou: domácíci v Srbsku, domakinu v Bulharsku a chozjajku nebo bolšuku (bolšak, "*hlava*") v Rusku. Domáccica nebo bolšuka bývá většinou manželka hlavy rodiny. V některých případech (ale pouze v Srbsku) bývá zvolena samostatně ženami a nepodléhá autoritě domácína. Ve starých příslovích bývá ostatně zdůrazněna úloha ženy, především pokud jde o okolí domu. Ještě nedávno se například mezi Kašuby říkávalo: "*Muž je hlavou rodiny a žena jejím krkem: krk otáčí hlavou podle svého.*" Nesmíme zapomínat ani na ekonomický význam, jaký má žena ve

východoslovanských zemích, kde je ochotna vykonávat tvrdé, namáhavé práce, které jinde bývají určeny výhradně mužům. (Bylo by chybou se domnívat, že to má "na svědomí" sovětský režim: ženy, které prováděly těžké práce, tu existovaly i v dobách před Velkou říjnovou revolucí v roce 1917.)

K těm pravomocím domácíce, jež mají pravděpodobně své kořeny v dávné minulosti, patří rozhodování o sňatcích dětí. Prosby k matce, tetě nebo starší sestře, aby vybrala nejvhodnějšího ženicha či nevěstu, jsou doloženy prakticky ve všech částech slovanského světa. Fakt, že mužské osoby (otec, strýc z matčiny či otcovy strany, starší bratr) tento druh pravomoci nemají, by mohl být naopak vykládán jako jakási vyšší forma moci v rukou žen oproti mužům ve staroslovanské společnosti. Existují i doklady toho, že po domácínově nebo bolšakově smrti zaujala jeho místo vdova, a to nikoli na krátkou dobu a nejen v řízení domácnosti, jak by bylo přípustné například v římském právu. Opačný případ, kdy by manžel nahradil domácíci nebo bolšuku, nepřicházel v úvahu (nebo o tom nejsou žádné zprávy).

Takováto nevyvážená forma demokracie byla především výsledkem magické úcty, jíž se těšila žena jakožto symbol plodnosti. Mimochodem ještě do nedávných časů byla za manželku považována pouze ta žena, která alespoň jednou porodila, tedy zplodila nový život. Žena nemohla zůstat neproduktivní, stejně jako pole ... Slovanské ženě se tolerovalo, ba dokonce k tomu byla přímo vyzývána, aby v případě choroby, impotence nebo nepřítomnosti právoplatného manžela přijímala ve svém loži jiné muže ...

Cizoložství, věrnost, nemanželské děti a práva manželek

Promiskuitní chování obou pohlaví bylo ve slovanské společnosti běžné. Zprávy z 10. století už hovoří o trestech za cizoložství a zároveň dokládají, jak obtížně se dala nalézt ona "*ztracená harmonie*" s přírodou, kterou křesťanský svět zapovídal. Thietmar Merseburský (976-1018) například uvádí, že "*ženě, která cizoložila, obřezali labia, uříznutou kůži pověsili na dveře domu, v němž bydlela, na postrach vstupujícím*". Podobné formy represe byly však již součástí urbanizovaného společenského prostředí, silně ovlivněného feudální křesťanskou kulturou, která právě v té době doznávala značného rozmachu. S christianizací však přichází i šíření písma, a tedy zpráv (někdy bezděčných) o zvycích prostého lidu. Existuje například nespočet církevních kázání proti znesvěcení manželského lože (fornicationes, adulteria).

Díky práci etnografů máme doklady také o tom, že u Slovanů manželské lože nikdy nepředstavovalo nepřekonatelnou hranici: třeba rolníci na Volze nechávali na pokoji muže, který se dopustil cizoložství s manželkou vojáka, protože "*soldatka sčítajetsja vydělennoju ot seľskogo obščestva*"; žena se tedy mohla chovat tak, jak uznala za vhodné. V Polesí (oblast severozápadní Ukrajiny a jižního Běloruska v povodí Dněpru) mohla mít žena vojáka spoustu milenců, aniž jí to manžel po návratu vyčítal. V Polsku se připouštělo, že žena bude nepřítomnému manželovi nevěrná, a to se souhlasem jejích rodičů: "*aby domácnost nepřišla nazmar*" ("*zeby gospodarka nie zmarniła*"). Dálo se tak proto, že pro dobrý chod hospodářství byla mužská ruka považována za nutnou, a z obav do budoucna, kdyby snad měla rodina nedostatek synů. V Litvě se rodiče vdovy snažili dceru přemluvit, aby přivedla domů nového manžela (nadomnik); a pokud se zdráhala znovu provdat, podněcovali ji k soužití "*na slovo*" ("*na wiare*"). Děti narozené z tohoto svazku považovali za legitimní, to znamená, že měly právo dědit stejně jako děti ze svazku manželského (tedy jako děti jedné matky) i v případě, že šlo o majetek patřící prvnímu muži. Vdova měla naprostou volnost. "*Hon na svobodné mládence*", který pořádaly vdovy ve Slavonii býval přirovnáván k vodám Sávy neustále zmítaným vlnami.

Jinými slovy řečeno: lidový zvyk připouští, aby neužívané svatební lože bylo k dispozici manželce, podobně jako neobdělávané pole může zorat cizí člověk. Ani žena ani pole nesmějí zůstat ladem. Je to zvyk, jímž se vysvětluje "*snochačstvo*" východních a jižních Slovanů - právo, jež si osobuje tchán: lehávat se snachou, není-li syn dostatečně zralý nebo není-li přítomen. Nejde přitom primárně o to, že by manželské pouto bylo nepevné, ani o chtíč, nýbrž o splnění požadavku plodnosti.

U Slovanů neexistuje princip legitimního potomstva, vždyť například ani v současných českých zákonech není zmíněna zkouška na DNA, ani očividně odlišná barva pleti dítěte nedává zákonitěmu otci právo neuznat potomka, kterého jeho manželka počala s jiným mužem. Tento problém unikl i Bronislawu Malinowskému, který ve svém jinak epochálním díle *Sex and Repression in Savage Society* napsal: "*Neznám jediný příklad v antropologické literatuře, kdy by se nemanželským dětem dostávalo stejného společenského postavení jako legitimním dětem*". Malinowski se narodil v Krakově - stačilo, aby navštívil některou z blízkých vesnic v Haliči nebo ve Slezsku a vyhnul by se omylu, který zveřejnil v etnografických statích pojednávajících o vzdálených ostrovech v Tichém oceánu. Když se v okolí Chelmu proslýchlo, že otěhotněla svobodná dívka, všichni se předháněli, kdo bude budoucímu dítěti kmotrem: neboť být kmotrem nemanželského dítěte, přináší štěstí. Je pravda, že na Ukrajině, v Karpatech a ve Slezsku se spěchalo, aby si těhotná dívka nasadila čepec vdané ženy (odtud výraz "pokryta", jímž se označovala svobodná žena v podobné situaci), ale cílem tohoto aktu původně nebylo ji pokořit, nýbrž její stav zveřejnit a předejít vraždě dítěte, což by na vesnici přivolalo velké neštěstí. U Velkorusů na Sibiři narození dítěte před svatbou dívku nezneuctilo, zvláště byl-li to syn. Dívky samy se chovaly shovívavě ke svým těhotným kamarádkám. V běloruské rodině byly nemanželské děti brány jako manželské. V Samarské gubernii se s nemanželskými dětmi, a těch bylo hodně, nakládalo vždy jako s ostatními.

Srovnávací studie dokládají, že takovéto zacházení s nemanželskými dětmi lze považovat za obecně slovanské, neboť existovalo ve všech oblastech slovanského světa. Ostatně pojetí legitimacy potomků bylo přijato až po pokřesťanštění Slovanů a do obecného práva těchto národů pronikalo jen stěží. V Poljici zůstávala dívka s nemanželskými dětmi u otce, a pokud se k ní rodina chovala benevolentně, dostala svůj díl dědictví po otci a její děti dědili po ní. Na Ukrajině docházelo dokonce k takovému extrému, že nemanželské děti měly větší práva než děti manželské, protože dědily nejen po otci, ale i po matce.

Časem tyto obyčeje ustupovaly a zvyk trestat se rozšířil i do těch nejzazších koutů slovanské civilizace. Rolníci ze slovansky hovořících zemí, jejichž dcery porodí před svatbou, už nejsou šťastní jako v dobách "*přírozené*" kultury (chybně nazývané "*pohanská*"). Většinou je za to potrestají, ale jejich "*provinění*" nenechají dopadnout na hlavu potomstva, i když například v civilní a církevní právní praxi českých zemí již od 13. století děti narozené z "*nemanželského lože*" byly nazývány bastardy ("*pankarty*").

Rozvod býval tolerován. V Bulharsku se žena mohla rozvést, pokud byl manžel impotentní, homosexuální nebo když s ní špatně zacházel. Manžel se zase mohl rozvést, byla-li žena neplodná, stará nebo nemocná; tyto tři důvody platily však i v případě žádosti o rozvod ze strany manželky. Již ruský kníže Jaroslav v 11. století potíral zvyk zbavovat se těžce nemocných nebo slepých žen. Zřejmě se však tímto způsobem chovaly i ženy, neboť kníže prohlásil: "*(...) takže i ženě nězja pustiti muža*". Manželka, již se dostávalo špatného zacházení, si obvykle chodila stěžovat k svému rodu a dokonce i k církevní instituci - alespoň v pravoslavném prostředí;

podnět k rozvodu mohl vzejít z kterékoli strany a rozvedení mohli svobodně znovu vstupovat do dalšího manželství.

Aby však mohla manželka od svého muže utéci, musela mít podporu svého rodu. Obvykle se po čase s manželem usmířila a vrátila se k němu. Málokdy došlo k definitivnímu rozvodu. V každém případě se zdá, že se odjakživa častěji rozváděla žena, zvláště pokud byli ještě naživu její rodiče nebo alespoň matka. Alarmující dojem, který obvykle vyvolává četba komentářů k dnešním statistikám rozvodovosti v zemích bývalé Varšavské smlouvy, je tedy neopodstatněný. Jde o dlouhodobý jev, který už v 19. století zaznamenal historik Aleksandr Dobrjakov v pojednání o ruské ženě v předmongolském období; povšiml si, že ruské ženy jsou nezávislé, manželství bývají nepevná a právě ženy často usilují o jejich zrušení.

Po celý středověk v srbských dynastiích a bosenských aristokratických rodinách platila domácína přísaha: domácína pobírala plat a účastnila se porady hodnostářů. To byly výsady, jichž se nedostávalo slovanské ženě na pobřeží, kde působil vliv západního zákonodárství. Pokud historické a etnografické podklady souhlasí a potvrzují nadřazenost ženských práv ve slovanské společnosti, pak se nelze divit, že dnes zde není potřeba feminismu pocítována tak silně jako na Západě.

Západní feminismus posledních let hledá oporu v mytologii a není náhodou, že v kultu Wicca se stále častěji objevuje neolitická bohyně Velká Matka. U Slovanů neolitický kult Velké Matky časem slábl, ale nikdy zcela nevymizel. Sám termín rod znamená podle Maxe Vasmera cosi plného života, plodného, opravdového, a právě ze slova rod se odvozují významy "*rodit*", "*porod*" apod. Výraz rod má tedy blíže k ženským významům než k představám, jež přinesla vlastenecká ikonografie minulého století. Oleg Nikolajevič Trubačov upozornil, že vzhledem k tomu, že roditel je typický ženský výraz, má v některých slovanských dialektech rod význam "*rod ženy*". To se ovšem neomezuje jen na "*některé slovanské dialekty*": v jedné lidové písni ze Slavonie se zpívá "*nema roda dok ne rodi mama*". Existují ukrajinské tradice "*rodu*", který utvářejí potomci společné pramatky. V Radomi v Polsku se věřilo, že každá matka trůní na nebesích s roztaženými nohama a mezi nimi stojí v řadě všechny děti, které porodila na zemi. Tyto "*děti*" porodily další děti - a tak se vytváří obrovitý trojúhelník (vrchol tvoří Matka) lidského pokolení, jehož základna není nikdy konečná, ledaže na konci světa.

K tomu je třeba dodat, že u Kučů z Černé Hory se klan nebo bratstvo nazývá také trbu ("*lŭno*"). V Bosně se pro označení bratstva užívá termínu srce ("*děloha*"). Například se říká: "*Od mog srca pet kuca*."

Podobných příkladů by se dala najít celá řada. Jisté je, že čím víc postupujeme v čase nazpět, tím častěji se setkáme s matronymií: například v Jugoslávii se vyprávělo o bratstvu, které pocházelo z jedné "*prababy*". A čím víc se blížíme k naší době, tyto významy mizejí, a to i v paměti těch nejstarších.

Zůstaneme-li ještě v jihoslovanských oblastech, není jistě pochyb o tom, že potkáme-li i dnes v Černé Hoře muže s prázdnými rukama jedoucího na koni a ženu jdoucí pěšky s nákladem i několika desítek kilogramů, jde o zřejmý výraz ženské podřízenosti. Ale také v kulturách, kde bylo vyšší postavení ženy plně prokázáno, jako na Trobriandových ostrovech, nosí ženy náklady, aby mohli muži s volnými rukama čelit nenadálému nebezpečí.

Zároveň je však jasné, že dnes jen málokdo bude považovat postavení ženy v takzvané slovanské společnosti za alespoň rovnocenné s mužem, pokud do těchto

zemí zavítá a stane se tu svědkem scén, při nichž opilí Rusové nelidsky zacházejí se svými družkami, nebo toho, jak dnes v rodině vládne muž. V zásadě však jde o aplikaci kodexu, který možná vypadá jako výhodný pro muže, nemá však nic společného s tradičním pojetím, jehož radikální rozvrat vedl jen k vytvoření nerovnováhy, a to i v psychologii samotných mužů.

Předmanželský sexuální život a prosebné rituály

Abychom pochopili, proč nevěra nenarušovala vztah mezi manželi a nebyla ve slovanské komunitě odsuzována, pokud k ní docházelo v lesích a na polích a v určených časových obdobích, bude třeba zaměřit se podrobněji na předmanželský sexuální život u tradiční slovanské mládeže a především na zvyky dospívajících.

U žen se hranice dospívání vyznačuje dvěma hlavními mezníky - pubertou a těhotenstvím. V jižním Rusku se poznala nedospělá dívka podle toho, že nenosila ponjavu - nešitou sukni přichycenou v pase látkovým páskem. Dívenky měly jen košili nebo vůbec nic. Podle Vuka Stefanoviće Karadžiće (jde však pouze o atribuci Veselina Cajkanoviće) chodila děvčata v Šibeniku až do patnácti let nahá. Ještě v 19. století nebylo nijak vzácné vidět v Černé Hoře mladé svobodné dívky, jak sedí s odhaleným poprsím u tkalcovského stavu nebo jak chodí na trh v košili (zvané opleče), jež ponechávala ňadra obnažená. Oblékání ponjavy doprovázela celá řada hříček, jimiž dívka naznačovala, jako by se vzpírala přejít do nového stavu.

Pokud šla v Jugoslávii dívka při tanci do "kola", veřejně tím dávala na vědomí, že je již zralá a případně připravená pro manželství. Ve Slavonii dívka, která šla do "kola", byla označovaná jako prava divojka. Existovaly tu i další symboly (především účes a pokrytá či nepokrytá hlava), jimiž se vdaná žena odlišovala od svobodné. (Lužickým Srbkám stačil "čěpc", to znamená páska na čele, aby se odlišily).

Dívky si samy chystaly výbavu a jakmile dospěly, často se scházely. Nejenže společně pracovaly, ale mnohdy (zvláště když bývaly na takzvaných "přástkách") spávaly též mimo domov ve společných místnostech. Zde občas přijímaly i mládence a předení pak na čas odložily. Není jisté, zda tento zvyk byl normou nebo zda byl jen za určitých okolností tolerován. Faktem zůstává, že návštěvy u dívek v době "přástek" se konávaly především vpředvečer náboženských svátků. V některých případech (například na Ukrajině) to bylo povinné a prokletí se sneslo na mládence a dívky, pokud se tohoto aktu neúčastnili: "*Kogo nema v večerki, triašča to na život, na pečení!*". Ze strany rodičů nebývaly k takovýmto setkáním zřejmě námitky především proto, že tento zvyk býval považován za starodávný, tedy za zvyk zavedený předky, který je proto nutné dodržovat. Zvláštností slovanské společnosti je to, že zde nenalezneme podobná místa, kde by se shromažďovali mladí muži, kteří nanejvýš (a ještě jen velmi zřídka) přispěli na výdaje za pohostinství, které většinou nesly na svých bedrech dívky.

Podle údajů řady významných etnografů, kteří se zvykem přástek zabývali, se zdá, že v 19. století už při návštěvách mláďenců k pohlavnímu styku nedocházelo, jen se o něm mluvilo v hádankách a narážkách. Přástky bývaly v zásadě jen příležitostí seznámit se se svobodnými dívkami. Byly zaznamenány i protikladné situace, kdy na jedné straně ve vztazích mezi mladými lidmi převládala nevinnost a na druhé straně sexuální moment, pouze však ve smyslu magického zásahu do přírody. Takový typ protikladu se ve slovanské společnosti odrážel, a možná se dodnes odráží, ve studu z nahoty, kdy jsou například při křestních nebo svatebních obřadech ženy a muži obnažováni přede všemi, a přitom pro ženu by byla hanba ukázat se bez pokryté hlavy.

Sexuální akt byl u Slovanů spojován s půdou a míval magický význam. Pokud by se snad milování mladých venkovských párů na žitném snopu mohlo vykládat jako otázka pohodlí a nikoli jako prosebný rituál za úrodnost země, pak by nebylo jasné, proč tak činili i bojaři, knížata nebo sám panovník, kteří si mohli dovolit lože mnohem pohodlnější. Také car Michal III. Fjodorovič Romanov (1596-1645) si dal přichystat svatební lože na třiceti žitných snopech na znamení úcty k tradici, která spojuje pohlavní styk s úrodností půdy. Ostatně i ve zprávách relativně nedávných se hovoří o ruských nebo srbských vesnicích, kde docházelo k pohlavnímu styku (alespoň simulovaně) mezi mladými lidmi přímo na osetých polích. Někdy, aby se úrodnosti půdy "*dodala síla*", se údajně užívalo i sémě kněze, který se "*válel*" po polích s vybranou silnou, zdravou dívkou z vesnice.

Stejně jako bývá falus dáván do vztahu s rádlím i ženská nahota a vlhkost pomáhají polím. Jsou známy případy, kdy pole obcházely nahé dívky, aby ochránily jejich dary před přemírou slunečního žáru. V Polsku chodívali kdysi muži rozbíjet na pole nádoby, v nichž ženy přechovávaly barvy na barvení vlny, aby ženská moč, užívaná na přípravu zelené a modré, působila proti suchu.

Neexistuje žádné specifické období přechodu ze stavu svobodné ženy do stavu ženy vdané. Vdaná žena je ve skutečnosti ta, která porodí, dá potomstvo, je plodná, stejně jako "*popowa swynja*", jak se říkávalo na tehdejší Ukrajině. Čím bude mateřství silnější, tím bude žena přitažlivější - jak se zpívá v běloruské písni, v níž je mladík vyzýván, aby se podíval na obrovskou vaginu dívky, než si ji vezme za ženu (předpokládalo se tedy, že nebude panna): "*Piriadoch moj miloj, ma mine gleduči, a ni tak na mine, jak na maju p***. A maja p*** sjami saž širiny*".

K ztrátě panenství docházelo v době, kdy dívka začala nosit zástěru nebo změnila účes. Nebyl to však nijak zvlášť významný předěl v životě svobodné dívky, mezník, který by měl znamenat přechod z jednoho stavu do jiného. První křesťanští kronikáři považovali předmanželský sexuální styk mladých Slovanů za odsouzeníhodné chování. Známa je například pasáž z Povesti vremennych let (12. století), kde se praví, že Slované (Radimiči, Vjatiči a Severjané) - "*žili v lese jako zvěř*", především proto, že "*sňatky u nich nebyly, nýbrž jen místa ke hrám mezi vesnicemi; scházeli se ke hrám, k různým běsovským tancům a zpěvům, a odtud si každý unášel ženu, s kterou se kdo smluvil*". Dalo by se očekávat, že během staletí křesťanského represivního působení bylo takovéto "*chlípné*" chování vymýceno.

I když analýza dnešního sexuálního chování v tzv. slovanských zemích může být plodem profanace, k níž došlo po rozšíření industriální, materialistické společnosti v globálním měřítku, faktem zůstává, že etnografické zprávy z 19. století dokládají přetrvávání předmanželských zvyků a nedostatečné uchycení jisté " *cudnosti*". V roce 1900 se například polský etnograf Ernest Łuniński pohoršoval, když viděl huculské dívky, jak se procházejí po ulicích nahé, třebaže toto chování bylo známé, dokonce se o něm zmiňovali i autoři Ottova slovníku naučného. Łuniński nechápal, jak je možné, že ve společenství natolik vzdáleném od ostrovů v Tichém oceánu nebo od rovníkové Afriky a naopak tak geograficky blízkému jeho světu není nahota hříchem. Z téže doby pocházejí i první statistická bádání, z nichž vyplývá, že navzdory katolickým konvencím například dvacet procent dívek ze západního Malopolska přicházelo o panenství ještě před svatbou. V Srbsku bývalo vzácné, aby dívka předstoupila před oltář nedotčená, i když už nešlo o styky mezi mládeží, ale s ženatými muži, jak je obvyklé i dnes. Valtazar Bogišić mimo jiné poukázal, že nezachovaná bezúhonnost nevěsty nepředstavovala překážku pro uzavření manželství ani v očích srbské církve, tím méně pak lidu; konstatoval také, že ve slovanských zemích nebývá svobodná

matka nijak zavržena. Stejný postoj nacházíme v kraji okolo Chelmu, kde "svedení není považováno za zločin". Goralové ve Slezsku považují sexuální vztahy mezi mladými za přirozené, třebaže má církev v kraji silný vliv. Za zvuku velikonočních zvonů navlékala například huculská dívka na šňůrku zástěry knoflíky, při každém úderu jeden: kolik bude knoflíků, tolikrát se bude moci spojit se svým milým, aniž by se musela bát následků - po každém styku knoflík stáhne ... V Polesí nedaleko Mozyru bývalo vzácností, aby dívka před svatbou neměla milence. Nebylo jí to nikterak vytýkáno, naopak obvykle ta, která měla poměr s více muži, sehnala "lepší partii".

V Kazaňské gubernii bývalo údajně velmi obtížné najít dívku starší sedmnácti let, která by byla panna. Na Sibiři bylo obvyklé (podle demografů z druhé poloviny 19. století), že dívka měla pohlavní styk už ve čtrnácti, a pokud jí to příroda umožnila - i ve dvanácti. Pravoslavná církev si byla vědoma, že u mládeže nemůže kontrolovat její sexuální tužby, a tak se jí snažila přesvědčit, aby brzy uzavřela sňatek, doufajíc, že sexuální aktivita bude provozována jen v manželském loži. Ale například v oblasti Vetlugy (v gubernii Nižnij Novgorod) dívky s vdavkami nespěchaly. V otcovském domě měly svobodu a provdaly se, až se zamilovaly, ledaže by z neopatrnosti měl jejich sexuální život (nikoli milostný) za následek těhotenství. Budoucí manžel neměl proti těmto "pokleskům" námitky. Podle Michaila Pospelova nepřesahoval počet mladých panen tři desetiny procenta. Někteří etnografové se ostatně svobodného chování slovanské mládeže účastnili, jako Jan Witort, jenž studoval tzv. Ius primae noctis u národů na pobřeží Bílého moře a v Oněžském kraji.

V srbském Sremu přicházely dívky o panenství v nejtěplejším věku. U nevěst v některých oblastech Makedonie nebyl na konci 19. století pojem panenství znám. Mezi Rusy a poruštěnými domorodci na Sibiři je obtížné nalézt nedotčené dívky: říkávalo se tu, že žena není jako chléb, který když sníš, je po něm - neboli žena se užitím "nespotřebává".

Ročním obdobím, kdy se mladí lidé nejvíce oddávali milostným hrátkám, byl letní slunovrat, oslavovaný známými svátky, jako je Jarilo a Kupalo. Církev sice tyto svátky už odedávna zakazovala pro "obscénosti", k nimž při takových příležitostech docházelo, avšak lidové mínění považovalo účast na nich pro mladé za povinnou: "Bo jak ne přijdeš na Kupajla, to vyidi z tebe duša i para."

Také v Srbsku se po "litija" nebo "zadušna" konaly noční tance, které poskytovaly mladým lidem vynikající příležitosti spočinout si v objetí.

Někdy mladý pár vstupoval do více či méně intimního vztahu izolovaně, kdy mladík přespával u dívky doma. Lidové písničky ve všech slovanských zemích vyprávějí jak o iniciativě ze strany dívek ("Ty pridi-tka, dobryj molodyc, zanačuj, zanačuj u miane nočinku!" ve Smolensku; "Perenaczujj muoj mileńki, choč nuoczku sa mnoj" (jde o polský přepis běloruštiny, snad by to mohlo vzhledem k prameni a dobovým jazykovým zvyklostem zůstat) v Bělorusku; "Dojdi, diko, ma u koje doba, moja ti je otvorena soba" ve Slavonii), tak i ze strany mládenců ("Moja Kasieńko, otwór-ze! - Došč-em ci sie, Jasiu, došč naotwierzala, zadnej ja sa nocki nie porachowala" v Polsku). Někdy otevře dveře mladému muži matka, která radí dceři, ať si užije, dokud je svobodná ("Guljaj, Sašenko, poka voljuška svoja, ne pokrita golova. Pokraetsja golova, minuetsja gulba" u Vjaticů).

Goralé ve Slezsku vyzývali mladé snoubence, ať jdou do předsíně, aby se lépe poznali, pokud tak neučinili už dříve. V noci spávali spolu, hlavně proto, aby měl mládenec možnost zkontrolovat, zda dívka není "nienormalnie rozwinieta". Někdy tuto kontrolu prováděl kmotr, což znamenalo, že s dívkou strávil noc.

Italský badatel Evel Gasparini však podotýká, že předmanželská volnost předpokládala obezřetnost, aby nedošlo k otěhotnění, neboť Slované dbali o budoucnost dětí, aby měly otce, který by se o ně postaral; tento zvyk staví Gasparini do protikladu k zvyklostem východních Finů, kteří si naopak podobné problémy vůbec nepřipouštěli. Ale i v případě narození nemanželských dětí existovala i u Slovanů opatření, na jejichž základě jim společenství zajišťovalo přežití.

S těmito otázkami souvisí problematika užití antikoncepce (částečně se jí zabýval i Lubor Niederle). Odjakživa a zřejmě nejčastěji se praktikoval coitus interruptus. Když mužské spermie nemohlo sloužit k reprodukci, bylo pravděpodobně darováno Matce Zemi, která už věděla, jak je zužitkovat. Tím se vysvětluje i snaha mladých spojovat se spíše venku než doma na loži.

Pokud se týče koitálních poloh rozsáhlá studie americké badatelky Evy Levinové o církevních zpovědnících dokázala, že sexuální aktivita Slovanů v žádném případě nebyla omezena jen na "přirozenou" tzv. misionářskou pozici, jak chtěli prosadit církevní představitelé. Naopak byly známy a rozsáhle praktikovány rozmanité sexuální polohy a projevy, včetně mimovaginálních. Hojně je zároveň doložen apotropaický obyčej obnažování genitálií, podobně jako řecké anasyrma, kde falus byl symbolem síly a vagina symbolem života.

Represivní zásahy proti tradičním zvykům

Typ morálky, který pochází z Předního východu a po Evropě se rozšířil prostřednictvím křesťanství, se postupně ujal též na venkově a v průběhu doby zasáhl i místa od nových center nejvzdálenější. Sexuální akt nebýval u mladých lidí v předkřesťanské době znakem hříchu. Setkáním různých mentalit se vytvořila situace, v níž se na jedné straně církvi nikdy nezdařilo do základu vymýtit afinitu k předmanželským stykům, na druhé straně se však do společnosti stále více vkrádal pocit hříchu a původní zvyky a obyčeje se narušily.

Od 18. století byly střety kultur stále ostřejší. Například do Volyňska a na Ukrajinu byly povolávány četnické hlídky, aby dohlížely na život vesnice a zabránily mladým se scházet. V Srbsku od roku 1833 hrozil kníže Miloš v různých dekretech za nevázaný sexuální život vězením a výpraskem. I když stát a církve dosáhly jen částečných úspěchů a ani těmi nejtvrďšími represáliemi se jim nepodařilo vymýtit staré zvyky, začala společnost sama provádět restrikce, neboť hrátky nabývaly povahy sexuálních a alkoholických orgií a už neměly žádnou společenskou ani rituální funkci. Kromě toho pod vlivem křesťanské ideologie stále více mladých lidí zakoušelo pocit hříchu, takže sexuální hrátky se pro ně staly pouze vyjádřením jejich transgrese.

Působením horlivé a vytrvalé církevní propagandy se i mezi Slovany stále výrazněji prosazoval zvyk, který vedl společnost (a tedy i ženicha) k tomu, aby vyhledával bezúhonnou nevěstu. Podobně jako v klasických patriarchálních společnostech i ve slovanském světě se rozšířily různé způsoby, jak ověřovat, zda nedošlo k defloraci. Ve slovanských zemích míval požadavek na nevěstinu bezúhonnost často účel "zachovat zdravé stádo". Uvážíme-li, že stará slovanská společnost byla převážně zemědělská, pak je zřejmé, že tabu panenskosti je něco, co přišlo nepochybně zvnějšku a co se ve společnosti uchytilo také díky tomu, že se časem rozšířily kultury pasteveckého typu. Tak se i ve slovanských zemích setkáme s případy, nikoli však obecně platnými, kdy se panenství nevěsty dokazovalo zkoumáním prádla (*osmotr belja*). To odkazuje opět k proslulému vexillum castitatis, tedy k zakrvácenému prostěradlu či bílému plátnu, jež se po svatební noci ukazuje přátelům a rodičům, jak se dodnes děje v některých

místech jižní Itálie a v arabském světě.

Není nám známo, že by byla provedena speciální bádání zaměřená na postupující zvyk trestat slovanské nevěsty, které nebyly panny. Například v Rusku pokud pop nemohl potvrdit panenství nevěsty, nutil ji, aby nazítří po svatbě třikrát obešla kostel po kolenou. V jiných slovanských zemích (zejména v Bulharsku a na Ukrajině) se však dospělo až k přemrštěnému nakládání s ženami, srovnatelnému pouze s některými africkými oblastmi - zřejmě vzhledem k příliš velké poddajnosti slovanské společnosti vůči tomu, co se násilím požaduje od prostých a čistých vztahů. Ale slovanské rodiny si dávaly dobrý pozor, aby takové důkazy neposkytly, vzhledem k tomu, že jen zřídkakdy se našla rodina s nedotčenou nevěstou. Podle Lubora Niederla například na Uherskobrodsku bylo na sklonku 19. století více než devadesát procent nevěst deflorováno před svatbou.

Církevního původu budou pravděpodobně i ona tabu, která se někdy vytvářela kolem menstruační krve, již se kdysi užívalo na přípravu magických nápojů lásky, a kolem samotné menstrující Slovanky. Na počátku 20. století poukazoval Oskar Kolberg, že se v Polsku často zakazovalo menstrující ženě vstoupit do kostela. Je také známo, že v Rusku nesměla menstrující žena péci pro muže chléb a že v Rusku a Srbsku se ženy v ony dny měly ukrývat před rodinnými příslušníky (nebo cizími lidmi) mužského pohlaví. Podobných příkladů a dokladů existuje mnoho.

Závěr

Z toho, co bylo dosud řečeno, a po oproštění se od početných kliše, bohužel stále ještě kolujících i ve vědecké literatuře, lze snad nastínit, jak vypadala tradiční slovanská morálka: naprostá sexuální svoboda v době dospívání za účelem prozkoumání vlastního těla a schopností uspokojit partnera, ale i jako obecně přímluvný vztah sil mládí k přírodě; stálost manželského svazku, aby byl zajištěn zdravý růst potomstva, a aby se pak manželský pár začal sexuálně chovat usedleji a v zásadě méně promiskuitně. V každém případě znamenal koitus moment přemožení smrti.

Navzdory zákazům se obecně nikdy nepodařilo definitivně potlačit jádro tradiční kultury, která viděla v sexu důležitý moment pro dospívání mladých, třebaže magické konotace už nepřicházely v úvahu.

V určitých údobích a situacích se tolerovala jak polygynie, tak polyandrie. Jako poměrně známý příklad polygynie lze uvést harém kyjevského knížete Vladimira I. Svjatoslaviče (zemřel v roce 1015) (5 manželek a 200 až 300 souložnic v každém z hlavních měst Rusi) a franského kupce Sáma, tvůrce první slovanské říše na českém území v 30.-40. letech 7. století (12 "slovanských" manželek). Dále lze uvést různé dekrety moskevských patriarchů, kteří od 16. století oficiálně prohlašovali, že nepovažují za cizoložství spojení ženatých mužů se svobodnými dívkami. V českých zemích však tato forma "*concupinatu*" byla ve středověku omezena spíše jen na nejvyšší šlechtu. Jako příklad polyandrie připomeňme již zmíněný zvyk snochačestva. Dále lze přihlížet i k známé citaci Achmeda Ibn-Fadlána o zvyku slovanských žen, které po smrti svého pána nejprve souloží se všemi muži v komunitě a pak lehávají s šesti z jeho nejbližších příbuzných.

Zdá se tedy, jako by v základu sexuálního a společenského chování u Slovanů byly příkazy a obyčeje "neolitického" typu, totiž uctívání plodnosti, a to na úkor nejednoznačného a většinou málo srozumitelného pojetí sexuální "*věrnosti*", alespoň v předmanželském období. (Je známo, že patriarchální společnosti předpokládaly

věrnost ženy vůči muži od jejího narození až do její smrti, nikoli omezeně na období, kdy byla svázána se svým partnerem.)

Jiný prvek, který nás vrací do "neolitu" staré slovanské společnosti (a nejen slovanské), se týká porodních zvyků slovanských žen. K porodu přicházela žena většinou poté, co žila skryta v ústraní. To může vést k domněnce, že u slovanských žen podobně jako u žen pravěkých dlouho přetrvávala obava z přítomnosti zlých duchů, kteří by mohli porod narušit. Je známo, že porodní metody, dnes nazývané "aktivní", kdy si žena během porodu vybírá polohu, která jí nejvíc vyhovuje, byly praktikovány odjakživa, navzdory odedávna a zvláště dnes všemocné byrokracii a lékařské domýšlivosti.

Je příznačné, že na rozdíl od valné většiny moderních evropských zemí ztratily některé tzv. slovanské země teprve v posledních letech povědomí o tom, co bývaly jejich tradiční sexuální zvyky. Ještě v srpnu 1990, uprostřed debat o tom, zda má být v Jugoslávii povolena pornografie, bylo upozorněno, že by stačilo zeptat se vlastních babiček, co dělávaly, když byly mladé, na vesnických slavnostech - a přestali bychom se pohoršovat.

Jiným příkladem slovanské specifičnosti by mohla být benevolence, s níž se například v České republice nahlíží na problém znásilnění, zvláště když k němu dojde v opilosti. (Opačný trend by mohl být reprezentován novým zákonem o sexuálním zneužití přijatým Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky dne 28. února 2001.) Požadavek vojenské policie Spojených států amerických potrestat dva české vojáky z kontingentu IFOR v Bosně, kteří podle americké interpretace "znásilnili" příslušníci americké armády, s níž předtím řádně popili, byl českou stranou odmítnut. Vysocí čeští vojenští činitelé se vyjádřili, že takovýto akt v podobné situaci není v rozporu se zákony a kulturními zvyklostmi země, odkud oba vojáci pocházejí. Toto stanovisko a k tomu statistické údaje hovořící o velkých počtech případů sexuálního násilí, k nimž se české ženy přiznávají, ale které nenahlásí, může být jediné výzvou k dalšímu bádání nad minulostí, aby bylo možné pochopit přítomnost i s jejími anomáliemi.

Fakt, že moderní svět přináší anomálie, bylo jasné už starým Slovanům. Jejich představa světa, spojená s cykličností doby, v níž sex představoval jednu z hlavních epifanií obrody, byla naprosto "lhostejná" k jakémukoli pokroku, který mohl zaručit takzvaně "lepší" životní podmínky.

aleff, 14.06. 2008

SEXUOLOGIE 1946, ČÁST 5 - O VÍTĚZSTVÍ KŘESŤANSTVÍ NAD PROSTITUCÍ A MRAVNÍM ÚPADKEM SPOLEČNOSTI

Prostituce (pudicitia prostituta sive prostitutio) je prastarou hanbou lidského rodu. Její forma se v rozličných časech měnila, zlo však v podstatě zůstalo a uchovalo se do dnešních časů ...

Nejstarší formou prostituce je asi pohostinská prostituce. Z pohostinnosti hostitel poskytl svému hostu vše, co měl, i ženu anebo dceru. Tato forma nebyla zdomácněná jen mezi primitivními lovci, pastýři nebo nomády, ale i mezi kulturními národy. Řekové na vrcholu své moci znali tento druh prostituce, který jinde jako poznali jako obchodníci a dovezli si tento zvyk i do své vlasti. Nejvíce byla tato prostituce rozšířená v Koryntii. Má se za to, že tam tento zvyk nezanikl dodnes.

Odporný zvyk propůjčení ženy k mrzkému prznění

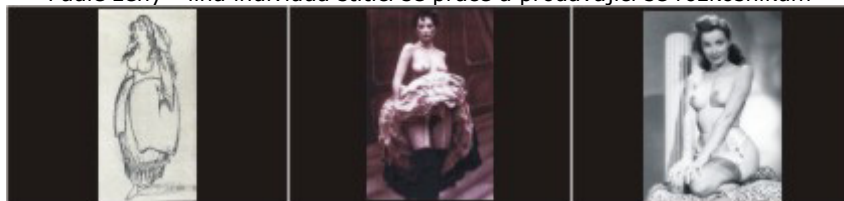
Druhá, kdysi velmi rozšířená forma byla nábožensko-obřadná prostituce. Řekové a římsí dějepisci podávají zprávy o Babylóňanech a jiných asijských národech, kde prostituce tohoto druhu byla povinná. Nevěsta se musela vzdát před svatbou knězi některého božstva, jinde se zase musela každá žena vzdát za peníze jakémukoliv cizinci na určitém k tomu zasvěceném místě. Peníze zůstávaly tam. Od těch národů, hlavně od Féníčanů převzali Řekové a od nich Římané bohoslužebné obřady na počest božstev, které byly nezakrývanými a veřejnými výbuchy neomezené pohlavní bezuzdnosti a rozkošnictví.

Nechutné příklady nudismu - nemravného odhalování se na veřejnosti

Nábožensko-obřadná prostituce se pokoušela přežít i v časech vítězího křesťanství. Koncem Starověku a po celý Středověk vznikaly náboženské sekty, které spojovaly náboženský kult s pohlavní zvrhlostí. Smíšeninou pověr a smyslné exaltovanosti byly veřejné výstupy polonahých skákačů obou pohlaví, kteří se ukazovali na tržištích, na cestách, ba i v kostelech, ve velkých zástupech. Ještě více hříchů tohoto druhu se však napáchalo, jak nám to dosvědčují spolehlivé historické prameny v tajně uzavřených kruzích. Do této skupiny patří i novodobí adamité, kteří se sami nazývají nudisté a kteří zbožňují a pěstují naháčoví.

Padlé ženy - líná individua štítící se práce a prodávající se rozkošníkům

Třetím druhem je prostituce výdělečná. Již v čase biblických praotců byly ženy, které

bezočivě slídily za muži a prodávaly se jim. Za časů Josefa Egyptského byly domy s prodejními ženami v krajině Faraónů běžným zjevem. Domy s prostitutkami rozšířily se u všech starověkých kulturních národů, nejdřív při chrámech jako pramen výdělku kněžích, posléze je zřizovali ze ziskuchtivosti vladaři a státníci. Ještě později místní nebo státní správa dávala také domy mužům anebo ženám do pronájmu a vybírala od nich v rozličné formě dávky. Tyto veřejné výdělečné domy naplňovaly pokleslé domorodky, koupené otrokyně a ve válkách ukořistěné ženy.

Souložnice parazitující na blahobytu bohatců

Kromě veřejné prostituce byla i privátní. Bohatí mužové si vydržovali doma anebo mimo dům souložnice; bohatci i dvanáct, panovníci i celé stovky. Již v době řeckého vrcholu byly ženy, které jako společnice (*hetéry*) mocnářů si uměly zjednat veřejnou úctu a blahobyt, jaký zákonné manželky nikdy nepoznaly anebo si prodáváním svých půvabů nashromáždily velké bohatství. Společenský poměr mezi mužem, vzdělaným a svobodným občanem a ženou jasně označil známý řecký státník a řečník slovy: *"Ženíme se, abychom měli zákonné děti a doma strážkyni, souložnice máme na obsluhu a každodenní opatrování, společnice (hetéry) pro rozkoš"*.

V této tak rozervané době i jiný červ rozežíral rodinný a společenský život. Mezi inteligenty se velmi rozšířila mužská a ženská homosexualita. Jak nízká byla tehdejší mravnost v pohlavních otázkách, dosvědčuje nám Hypokratova přísaha, slavnostní slib lékaře začátečníka. Mezi jiným musel lékař přísahat na všechny Bohy toto: *"Ve všech domech, kam přijdu, chci být na užitek a ve prospěch nemocných, zdržovat se každé úmyslné a škodlivé nespravedlnosti, zejména však pohlavního obcování s muži a ženami, svobodnými občany a otroky."*

Homosexualita jako projev mravně rozervané doby

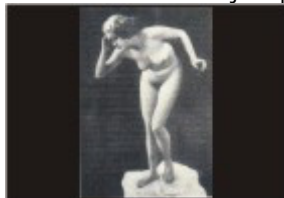

Současně s kulturou převzali Řekové i celou mravní hnilobu od Egyptanů, Féníčanů, Asyřanů a Babylónanů. Po přemožení Řecka se pohlavní úpadek rozšířil a zasáhl i vítězné Římány. Začal bujet v samotném Římě a rozšířil se jako mor po celém císařství. Nejhorší pohlavní zvrácenosti a hříchy se páchaly v centru, na dvorech římských císařů a v jejich blízkosti, jako i v celém tehdejší vzdělaném světě. Císař Nero uspořádal obrovskou slavnost na počest svého sňatku s mladíkem převlečeným do ženského oděvu. Hlubší pohlavní zvrácenosti a příšerné bezuzdnosti dějiny světa neznají. V tomto pro lidstvo nejhanebnějším čase (když vnější vzdělanost byla vysoko a všeobecný blahobyt v římské državě a tehdy známém světě byl ještě značný), začalo se šířit křesťanství, které bylo evangeliem osvobození člověka, ale současně i rozhodným vypovězením neúprosného boje proti nízkým rozkoším.

Po vítězství křesťanství nad pohanstvím začaly se uplatňovat křesťanské zásady i v pohlavním životě. S pohanskými božínky vykapala i veřejná pohlavní zvrácenost všech forem, mezi lidmi i obřadní a výdělečná prostituce. Pohlavní čistota stala se směrnicí

rodinného života a zákonodárství křesťanských států., panenství získalo opět přitažlivý žár životního vzoru, za kterým šli mnozí a nejlepší členové lidské společnosti od včasné mladosti až do konce života. Křesťanství mezi jinými hodnotami přineslo i rovnoprávnost ženy, upevnění a posvátnost manželského svazku, ochranu narozených a nenarozených dětí, vše životní hodnoty, které pozdvihly křesťanské národy k velké moci a neočekávané kultuře. Avšak všechno zlo, které pochází z lidské zvrhlosti, křesťanství nemohlo nikdy vykořenit ani ve veřejném ani v soukromém životě.

Nemravnost snaží se budit iluzi dojmu pohlavní čistoty

I za křesťanství zůstala prostituce. Křesťanství a prostituce byly vždy v převráceném poměru: čím víc bylo a je křesťanství vědomím společnosti, tím méně bylo a je prostituce a jiných pohlavních zvráceností a hříchů. V nepokojných dobách Středověku vyvinul se osobitý typ potulných prostitutek. Nepřetržitě války vytvořily zlopověstný stav žoldáků. Větší či menší čety polozdivočelých žoldáků potloukaly se z kraje do kraje, z krajiny do krajiny a za nimi se vláčily tlupy nemravných žen. V těchto tlupách však byl potřebný i nějaký pořádek. Proto ženské tlupy měly své velitele a doprovázely žoldáky nejen na válečných výpravách, ale s nimi chodily i na státní a církevní shromáždění.

Potom vznikaly města jako sídla úřadů a střediska obchodu a řemesel. V nich se vyvinuly hostince a s nimi i tajná a veřejná prostituce. Na mnohých místech domy na koupání byly vlastně domovem prodejních žen. Neberouc tolik do úvahy veřejné mravy jako spíše tehdejší zvyklosti (obchodníci a řemeslníci mívaly své oddělené ulice, náměstí nebo městské části), místy prostitutky dostaly určené domy, kde přebývaly odděleně nebo ve společné domácnosti. Městské správy a krajští feudálové vybírali od nich za svojí "trpělivost" úžernické poplatky. Surové formy takto omezené prostituce protivily se samolibosti a rozmazlenému vkusu rozkošnických měšťanů a nadutých šlechticů. V krajinách okolo Středozemního moře, které si nepodmanili mohamedánští Arabové a Mauři, hlavně v Itálii vyvinula se osobitá prostituce nazývaná "Cicisbeat". "Cicisbeo" byl jakýsi dvořan či rodinný přítel městských hodnostářů, kterého hlavní úlohou bylo, že nahrazoval paní nepřítomného manžela, bavil ji v domě a doprovázel na procházkách, návštěvách a zábavách. Ze začátku tuto dvorní službu vykonávali méně bohatí pánovi sourozenci anebo i kněží. Tenkrát tato úloha byla ještě čestná, protože v ní nebylo nic pohoršlivého. Časem však tato panská zvyklost právem dostala zlou pověst, protože rozkoší nasycení boháči dovolovali svým ženám, aby si najímaly dvořany podle svého vkusu a tímto zdánlivě slušným konáním zakrývali vlastní bezuzdnost.

Mezi vyšší šlechtou, u knížat a na královských dvorech po křížáckých výpravách se zjevovaly dvořanky, které požívaly zvláštní náklonnost svých pánů a mívaly někdy větší úctu, než jejich zákonité manželky. Poměr mezi dvořankami a jejich královskými pány býval často nevinný a v mravním ohledu bez námitek. Vždyť také dvořanky bývaly více důvěrnice svých kněžen a královen, než milenkami knížat a králů. Ve všeobecnosti to však byl poměr podobný jako staré řecké přátelství (*hetéry*), které bylo jen rafinovanou prostitucí. V historii jsou uváděny milenky (*kurtizány*) a souložnice (*metresy*) na francouzském královském dvoře po celá staletí, u kterých se rozhodovalo o mnohých vnitrostátních a zahraničních otázkách státu a vyrovnaly se skutečným vládkyním.

Pohlavní rozkošnictví nezůstalo privilegiem patřícím jen knížecím dvorům a domům bohatců, ale jako vynikající panský zvyk brzy se rozrostlo do širších vrstev, kde se panská prostituce potkávala a mísila s prostitucí pouliční. Panská a pouliční prostituce se v ještě větší míře rozrostla v Novověku, kdy nábožensko-církevní roztržka zničila duchovní jednotu křesťanských národů a pokřtěný inteligent začal hledat své lidské vzory v pohanské kultuře. Za renesance se velmi otřásl křesťanský životní pořádek vytvořený v soukromém a veřejném životě, v rodině a ve státě, osvětě a v hospodářství. Byly doby, kdy veřejná prostituce byla potlačovaná násilím, zatím však ještě více bobtnala prostituce utajovaná s jejími všemi mravními a chorobnými hrůzami.

Byli vládcové a panovníci, kteří upřímně se usilovali vyloučit tuto hanbu ve svých krajinách, avšak když viděli, že tajná prostituce je horší, než veřejná, upustili od pronásledování a pokusili se prostituci jako neodvratné zlo omezit a postavit ji pod dozor, aby nezpůsobovala víc pohoršení a zdravotních škod, než je nevyhnutelné. Tak vznikly takzvané "trpěné" (*toleranční*) domy, skutečné domy prostitutek s osobitým domovním pořádkem, nad kterými úřady měly dozor z mravní a zdravotní stránky. Jinde s prostitucí tak zatočili, že ji směly vykonávat jen ty ženy, které se zároveň přihlásily na úřadech, dostaly jakési "*koncesní povolení*" a musely se dávat prohlédnout u k tomu určeného lékaře. Všude a za každé doby kromě "*řízené*" (*reglementované*) prostituce bylo, když ne víc, tak nejméně stejně tolik utajené a nevázané prostituce.

Příklady současné prostituce - dívky žijící v hanbě

Prostituce je dnes velmi rozšířená po celém světě navzdory tomu, že všichni znalci sociálního života přiznávají, že prostituce je hlavním zřídlem pohlavních chorob, nejhorší to metly civilizovaného lidstva a pramenem nejen pohlavních zvráceností, ale i celého mravního úpadku. Temný je obraz, který nám nabízí dějinný přehled prostituce v rozličných formách a dobách, ještě žalostnější je však stav novodobé prostituce, která je předmětem mezinárodního obchodu - obchodu s bílým zbožím, tj. s otrokyněmi. Do všech států sahá síť prohnanych svůdců a svůdkyň, které loví lehkověrná děvčata, slibují jim skvělé služby ve velmi dobrých rodinách v cizině nebo i manželství s bohatými obchodníky a statkáři. Obchod se ženami je možná tak starý jako sama prostituce. Za všech dob a všude byli lidé mužského anebo ženského pohlaví, kteří byli ochotni příležitostně nebo obchodně obstarávat bohatcům a mocným oběti jejich rozkoše.

Dnes se provádí zločinný mezinárodní obchod s děvčaty za vědomí celého světa skoro nerušeně jako mezinárodní pašování otravných jedů, protože mezinárodní zločinecká banda si umí za své pomocníky vybrat strážce veřejného pořádku. Když se děvče nechá vyvábit ze svého rodného kraje do neznámé ciziny, je bez ochrany a pomoci ztraceno v propasti bezduchého využívání až do bídného konce. Jak máme soudit o nejžalostnějším sociálním zjevu, jakým je prostituce? Nepřehledná je literatura, která hovoří o této hluboké a rozsáhlé, do nebe páchnoucí a nezacelené ráně. Literáti, dějepisci, sociologové, lékaři a právníci, kněží a psychologové pokoušejí se každý ze svého stanoviska přijít na kořen tomuto zlu a zlo, když ne vyčistit, aspoň na krajní hranici omezit. Nejrozšířenější je dnes mínění, že prostituce je výrazem materiální bída, která pronásleduje nejširší vrstvy lidstva, zejména ženy, které jsou slabší než muži, a proto jsou na tom ještě hůř.

Další pohlavní zvrácenost - úchylné šmírování klíčovou dírkou

Když se pozdvihne a vyrovná všeobecná hmotná úroveň, potom nebude muset žena nabízet a prodávat své tělo. Nouze zajisté ničí mravy, v nouzi žijící ženě se podstatně hůř žije, než materiálně zajištěné. Tovární nebo řemeslnická dělnice, pomocnice v domácnosti nebo zaměstnankyně v kanceláři sotva živoří se svým skromným platem, když však nemá zaměstnání, lehko se stane obětí všude kvetoucí prostituce, která rozhazuje své sítě v podobě skvělých nabídek za lehké a vynikající služby. Když se stávalo a možná se i stává, že žena, matka hladových dětí, vdova anebo manželka nemocného a nezaměstnaného muže rozhodne se za večerního soumraku jít na ulici a tak obstarávat základní potřeby pro svou rodinu, kdo hodí po ní kamenem? Nezaměstnaní zoufalci nebo znemravnění lehkomyšlníci vyhánějí své manželky na ulici nebo jim sami hledají rozkošníky, a tak zneužívají hmotně své ženy.

Původně ctnostné ženy svedené k hříchu zahálkou a fintivostí - nyní prostitutky

Mnoho prostituce se provozuje pro materiální bídu, avšak ne veškerá prostituce, ani její větší část. Již z historie víme, že prostituce nejvíc bujela v dobách a poměrech, kdy sociální bída nebyla velká. I v dnešní době, kdybychom zkontrolovali sociální poměry žen v prostituci, viděli bychom, že skutečný důvod pro prostituci z povolání (tedy ne příležitostnou) je ve většině případů jinde a ne v hmotné bídě ženy. Prostitutky se rekrutují z děvčat, kterým nevoní práce, kterým se líbí zahálčivý pohodlný život, které vábí zábava a pěkné šaty a které samy touží po pohlavních

rozkoších. Jsou mezi nimi mnohé, které se dostaly do neštěstí pro lehkověrnost a nezaviněnou nepřipravenost na krutosti života a když dostaly nezákonné dítě nebo se nakazily těžko vyléčitelnou pohlavní nemocí, nenašly již potom cestu do řádného života. Konečně jsou ženy, které z roztrpčenosti dávají se na prostituci, aby mohly muže nakazit a nebo jim jinak škodit a tak se jim pomstít, protože jejich nevěrní a nemilosrdní rozpustilci je okradli o životní štěstí.

Velmi pestrá je společnost, která se potkává v prostituci .. V našem státě je prostituce všeho druhu zakázána. Domy s prodejními ženami jsou rozpuštěné a prostituce nesmí se provádět ani soukromě. Veřejná prostituce je potlačena a právem se můžeme domnívat, že bují prostituce tajná. Zlo, které koření v prostituci a skrz ní v pohlavních nemocech, má své kořeny v hlubinách lidské společnosti, kam nesahá moc státních zákonů.

Kdyby měl některý ze čtenářů pocit, že zde byla poskytnuta katolíkům nedostatečná hloubka výkladu či snad, že pár desítek let může zkreslit poměr bigotního služebníka k sexu, doporučuji navštívit webovou stránku [małżeństwo, miłość, seksualność, płodność, czystość - AKT MAŁŻEŃSKI](#), kde polský heretický kněz Ksawery Knotz prolomil tabu misionářské polohy a hlásá zde pokrokové názory umně skryté do Božího slova. Kupříkladu v oddíle "*Obiektywna definicja człowieka w pierwszym opowiadaniu o stworzeniu*" píše Knotz "*Rozmówcy, faryzeusze (...) odwołali się od przepisu Mojżeszowego; Chrystus natomiast powołał się na "początek", przytaczając słowa Księgi Rodzaju.*" Při bližším prozkoumání této osvětové webové stránky se však lze dočíst například toto: "*Przez termin przedwczesny wytrysk - od łacińskiego eiaculatio precox - rozumie się nagłe i bezwiedne zakończenie stosunku płciowego, ze względu na ejakulację odruchową i automatyczną.*" Dále např. k tématu "*Masturbacja i polucje nocne*" Knotz uvádí: "*Bez względu na przeszłość problem ten pojawia się wtedy, gdy z jakiś racji do współżycia zawczasu nie dojdzie. U niektórych osób oprócz osobistego poczucia winy może rodzić się poczucie winy i wstydu wobec współmałżonka.*" Velmi poučná je i "*Rewolucja w moralności*" nebo "*Etyka seksualna*". Inu, zdá se, že po dvaceti stoletích konečně dorazila Kamasutra i mezi Katolíky, za což jim Bůh žehnej.

aleff, 18.06. 2008